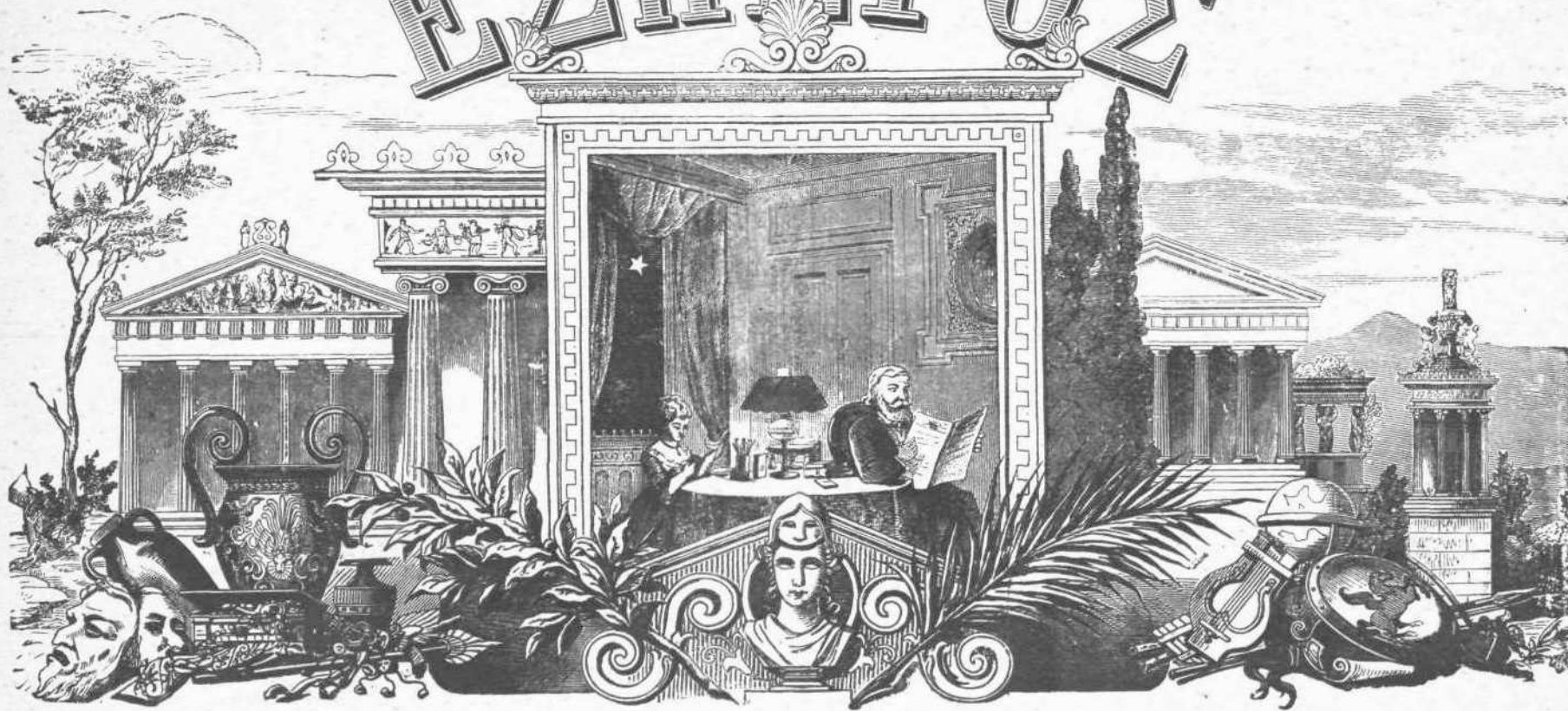

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΤΟΣ Η΄.

Ἐκδίδεται
τῆ 1/13 καὶ 15/27
ἐκάστου μηνός.

43 Ἐν Ἀθήναις τῆ 15/ 27 Μαΐου 1889

Τιμὴ ἑτησία προπληρ. δρ. 40
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ
φράγ. χρυσῶ 40

ΑΡ. 178

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Περὶ ἀλεξήλιων — Ἀρχαιολογικά. Οἱ ἐν Κύπρῳ δακτυλιόλιθοι ἀπόσπασμα ἐξ ἀνεκδότου μελέτης, ὑπὸ Χρ. Παπαδοπούλου, δικαστοῦ. — Ἐκ τῶν τοῦ Mantegazza, Αἱ τῆς ἐλπίδος ἀγαλλιᾶσεις (μετάφρ.) ὑπὸ Διονυσίου Ι. Καραγιαννάκη. (Τέλος). — Ἡ πεντηκονταετησίς τῆς ἐφευρέσεως τῆς φωτογραφίας. — Ἡ δεσποινὴ Σκουδεροῦ. Ἱστορικὸν διήγημα (μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ) ὑπὸ τῆς δεσποίνης Λουκίας Μ. Ἀντωνοπούλου. (Συνέχεια). — Ἡ διάσωσις. — Ἐκ τῶν τοῦ Seribe. Οἱ δύο σύζυγοι κωμῳδία μονόπρακτος κατ' ἐλευθέραν μετάφρασιν, ὑπὸ Θ. Ν. Φ. (Συνέχεια). — Ἡ προϊστορικὴ τέχνη ἐν

Ἀμερικῇ. — Νεκρολογία — Φιλελληνικὸς Σύλλογος ἐν Ἀμστελοδάμῳ. — Πέτρος Ἐμμανουὴλ Tirard προθυπουργὸς τῆς Γαλλίας. — Διάφορα. — Ὁραὶ σχολῆς κλπ.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Τὰ ἀλεξήλια παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι (Παράστασις ἐπὶ ἀρχαίου ἀγγείου ἐν Λονδίῳ). — Daguerre. — Ἀλεξήλια τοῦ ἔτους 1807 (δίς), 1808 καὶ 1809. — Ἡ Διάσωσις. — Tirard Προθυπουργὸς τῆς Γαλλίας. — Ἐσωτερικὸν Μαλαϊκῆς οἰκίας.

Τὰ ἀλεξήλια παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι.
(Παράστασις ἐπὶ ἀρχαίου ἀγγείου ἐν Λονδίῳ.)

ΠΕΡΙ ΑΛΕΞΗΛΙΩΝ

(Μετὰ εἰκόνων)

Ἐν 1786 οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Βριστόλης ἐν Ἀγγλίᾳ ἔβρισαν κεχρῆστος ἐνάπιον θεάματος...

Ὅτι ἡμᾶς συνέθη ἐν Ἀγγλίᾳ, δὲν συνέθη καὶ εἰς τὰς ἄλλας χώρας, καθότι τὰ ἀλεξήλια καὶ εἰς τὴν ἀρχαίότητα...

Ἐν τοῖς βωμαιοῦς χρόνοις, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλινίου, τὰ ἀλεξήλια ἦσαν γενεαίως ἐν χερσὶ ἐν ἡμέραις βροχεραῖς...

Κατὰ τὸ σχῆμα τὰ κλασικὰ ταῦτα ἀλεξήλια ὁμοίωζον πολὺ πρὸς τὰ σήμερον ἐν χερσὶ

ἐν Ἰαπωνίᾳ, εἶχον δὲ, μακρὰν βλάβον, ἔχουσαν μηχανήμα δι' οὗ ἠδύνατο ὁ κρατὼν αὐτὰ νὰ τὰ διευθύνῃ...

Τὸ ὄνομα ὑμβρέλλια, τὸ ὅποιον φέρει τὸ ἀλεξήλιον, παρέρχεται ἐκ τῆς λατινικῆς λέξεως umbra = σκιά...

Καίτοι φέρον ὄνομα λατινικὸν τὸ ἀλεξήλιον εἰσῆλθον εἰς τὴν Εὐρώπην ἐξ Ἀνατολῆς. Ἐπὶ αἰῶνας πολλοὺς τὸ ἀλεξήλιον ἀπέτελλε ἐν τῇ Ἀνατολῇ...

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ κινήσις αὕτη στήν (τὸ ἀλεξήλιον ἢ ἀλεξιβρόχιον) κατέστη κοινὴ εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ἐγένετο ἀπαραίτητον τοῦ οἴκου ἡμῶν ἀντικείμενον...

Εἰς τὸ διάστημα τῶν αἰώνων τὰ ἀλεξήλια ὑπέστησαν, ὡς ἦτο ἄλλως τε ἐπόμενον, μεταβολὰς τινάς. Ἐν πινάκι παριστάνει τὴν πομπήν τοῦ αυτοκράτορος τῶν Μογγόλων...

Ὅποια σημεῖα εἶδιδετο εἰς τὰ ἀλεξήλια εἰς τὰς χώρας τῆς Ἀνατολῆς ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τοῦ αὐλικῆ ἀξιώματος, τὸ ὅποιον εἶδιδετο. Οὕτως εἰς τῶν ἀνωτέρων αὐλικῶν τῆς Ἀσίας, ἰσοβάθμος τοῦ αὐλαρχοῦ...

Ἐν Κίτῳ τὸ ἀλεξήλιον δὲν ἦτο κυρίως τὸ προνόμιον τῆς ἐξουσίας, ἀλλ' ἡ χρῆσις αὐτοῦ ἦτο κοινὴ. Τὸ ἀλεξήλιον μνημονεύεται ἐν Κίτῳ...

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ κινήσις αὕτη στήν (τὸ ἀλεξήλιον ἢ ἀλεξιβρόχιον) κατέστη κοινὴ εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ἐγένετο ἀπαραίτητον τοῦ οἴκου ἡμῶν ἀντικείμενον...

Εἰς τὸ ἀνωτέρω ὅτι τὸ κρατὶν ἀλεξήλιον ἐθεωρεῖτο ἐν ἀρχῇ προνόμιον τῶν ἀνωτέρων τῆς κοινωνίας τάξεως, ἰδίως δὲ ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἐν Ἰσπανίᾳ...

Κατ' ἀρχὰς τὰ ἀλεξήλια ἦσαν ὑπερμέτρως μεγάλα, ὥστε ὑπ' αὐτὰ ἐσκίοντο τρεῖς ἢ καὶ τέσσαρα ἄτομα. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι τὰ ἀλεξήλια ταῦτα ἐκράτουσαν ὑπὸ μισθοῦ ἀνθρώπων...

σῆθησαν εἰς τὴν Γαλλίαν ὑπὸ τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων, καὶ κατέστησαν ἐν βραχείᾳ δημοτικὰ. Διατηρεῖται ἐν εἰς τῶν μουσείων τῶν Παρισίων...

Κατὰ τὸν 17^{ον} αἰῶνα τὰ ἀλεξήλια ἦσαν ἐν χερσὶ καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ, διότι ὁ δραματικὸς ποιητὴς Βεν Ἰούσον ποιεῖται μνησκὸν αὐτῶν ἐν τῇ δράματι αὐτοῦ...

Ἐν Κίτῳ τὸ ἀλεξήλιον δὲν ἦτο κυρίως τὸ προνόμιον τῆς ἐξουσίας, ἀλλ' ἡ χρῆσις αὐτοῦ ἦτο κοινὴ. Τὸ ἀλεξήλιον μνημονεύεται ἐν Κίτῳ...

Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἡμετέρου αἰῶνος ἡ χρῆσις τοῦ ἀλεξήλιου καὶ ἀλεξιβρόχιου ἐγένετο πάγκοινος. Ἀπὸ τοῦ 1808 μέχρι τοῦ 1851...

Ἐν τῇ ἐπιπέδῳ ὅτι τὰ λεγόμενα en-tout-cas, τὰ ὅποια χρησιμεύουσι καὶ ἐναντίον τοῦ ἡλίου καὶ ἐναντίον τῆς βροχῆς...

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΟΙ ΕΝ ΚΥΠΡΩ ΔΑΚΤΥΛΙΟΛΙΘΟΙ

(Ἀπόσπασμα καὶ αὐτὴ ἀνεκδότου μελέτης.)

ΥΠΟ ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ (Δακτύλου).

Ἀσχαλούμενοι ἡμέτεροι καὶ ἀνεκδότως ἐν τε τῇ συλλογῇ καὶ μελίτῃ τῶν ἐν Κύπρῳ δακτυλιολίθων καὶ συμπληροῦντες κατὰ τὸ ἐνὸν τὴν περὶ τὴν μελίτην αὐτῶν ἡμετέρων πραγματείαν...

Πολλὰ καὶ ἐπὶ τῶν δακτυλιολίθων, ὡς ἐβλήθημεν εἰπόντες, ἐγγύφροντο ὄχι μόνον εἰκόνας θεῶν, ἢ διαφόρων μυθολογικῶν προσώπων, ἀλλὰ καὶ συμβολικὰ ἀλληγορικὰ καὶ ἐμβληματικά. Τὰ συμβολικὰ ταῦτα πρόσωπα εἶχον ἱστορικὰ ἰδιῶνα, οἰκογενεῖαν καὶ παντὶ ἰδιῶνα εἰς τὰ ἐμβλήματα ὄντα.

Ἐπὶ τινος λίθου σαρδίου χρώματος ἐρυθροῦ εἰσι γεγλυμμένα τρεῖς γυναῖκες, φέρουσαι ἐπὶ κεφαλῆς ταινίας τινὰς ἀναμειγμένους μετ' ἀνθρώπων νεκρίσσης ἢ μὲν πρώτη ἐξ αὐτῶν κρατεῖ ἄκρατον, ἢ ἑτέρα κλώθει ἢ δ' ἑτέρα κόπτει διὰ ψαλιδίου.

Αἱ γυναῖκες αὗται, νομίζω, εἰσὶν αἱ Μοῖραι, αἵτινες ἐτύγγαλον θυγατέρες τοῦ Ἐπίου καὶ τοῦ Νυκτός, ἢ κατὰ τινὰς ποιητὰς, τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμειδος.

Ἐκ τῶν τριῶν τούτων ἀδελφῶν ἐπέμνηστο πεντα ὅσα ἐμελλε νὰ πάθῃ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ μέχρι τοῦ θανάτου.

Καὶ ἡ μὲν νεωτέρα ἐξ αὐτῶν, ἡ Κλωθώ, ἐκρατεῖ ἐπὶ ἀκράτῳ τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, ἡ Λάχεσις ἐκλωθεν αὐτὸ καὶ ἡ Ἄτροπος τὸ ἐκόπτε διὰ ψαλιδίου ὁ ἄκρατος ἦν πλήρης μαλλίου καὶ μεταξῆς, τὰ ὅποια ἀνεμίγνοντο ἀνίσως, κατὰ τὴν τύχην τῶν θνητῶν. Εὐτυχεῖς δὲ οἱ θνητοὶ ἐκείνοι ὑπὲρ ὧν αἱ Μοῖραι ἐκλωθεν χρυσοῦν καὶ μέταξιν.

Ἐπὶ τινος λίθου φαίου εἰσι γεγλυμμένα τρεῖς γυναῖκες ἐν αὐστηρῇ καὶ ἀπειλητικῇ στάσει ἐχουσαι ὄψεις τετυλιγμένους περὶ τὴν κεφαλὴν, καὶ κρατοῦσαι διὰ μὲν τῆς μικροχειρὸς δαδα ἀνημμένῃν, διὰ δὲ τῆς ἑτέρας μαστίχα ἐξ ὄψεων.

Αἱ γυναῖκες αὗται, νομίζω ὅτι εἰσὶν αἱ Ἐρινυίδες, αἵτινες, ἐκλωθόντο Τιταφόνῃ, Μέγαραι καὶ Ἀλειπῶν αὐτά, κατὰ μὲν τὸν Ἡσίοδον γεννηθεῖσαι ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Οὐρανοῦ γονιμοποιηθέντος ὑπὸ τῆς Γῆς, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς Νυκτός καὶ τοῦ Ἀχέροντος, ἦσαν τὰ ὄργανα τῆς ἐκδικήσεως τοῦ Πλούτωνος, καὶ ἐξετίλουν τὰς ἀποράσεις τοῦ Μίνως. Αἱ Ἐρινυίδες τυγχάνουσι τὸ συμβολικὸν τῶν τύψεων τοῦ συνεδέστος, αἵτινες σπαράττουσι τὰς καρδίας τῶν ἐνόχων.

Γέγλυπται ἐπὶ τινος ἐρυθροῦ λίθου ἀνὴρ τις στηριζόμενος ἐπὶ ἄκρονος ἢ γενεῖας αὐτοῦ ἔστι πυκνὴ καὶ ἄκρατος καὶ αἱ κνήμαί του σκαμβαί.

Ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ κρατεῖ σφύριον καὶ πυράργων ὁ ἀνὴρ οὗτος φανταίνεται μοι εἶναι ὁ Ἡρακλῆς υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας ὁ θεὸς οὗτος ἐγεννήθη τόσον δουρατῆς, ὥστε ὁ Ζεὺς ἐβρίσκει αὐτὸν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν, ἀλλ' ἐκ τῆς πτώσεως αὐτοῦ οὐδέμιν ἄλλην βλάβην ἐπαθεν ὁ Ἡρακλῆς, εἰμὴ ὅτι συνέτριψε τὸν ἕτερον αὐτοῦ πόδα καὶ διεπέλει διὰ παντός χωλός.

Ἐπὶ τινος λίθου σαρδίου γέγλυπται ἀνὴρ τις εὐειδῆς φέρον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στέφανον ἐκ δάφνης, ἐν δὲ τῇ χειρὶ λύραν.

Ἐπὶ τινος λίθου σαρδίου γέγλυπται ἀνὴρ τις κλωόμενος σὺνάμα καὶ Φοῖβος ἦν ὁ εὐειδέστερος τῶν ἀθανάτων καὶ ὑπέρθε θεὸς τοῦ φωτός καὶ τῆς ποιήσεως. Αὐτὸς ὠδήγει τὸ ἄμμα τοῦ ἡλίου σφάρον ὑπὸ τεσσάρων ἵππων, προϊστάτο τοῦ συμβουλίου τῶν Μουσῶν καὶ ἐνέπνεεν αὐτάς. Οἱ ποιηταὶ ἦσαν τέκνα του, καὶ παρ' αὐτοῦ ἐλαμβάνον τὸν οἶστον, ὅστις ἐξήπτε τὴν φρονεσίαν αὐτῶν.

Ἐπὶ τινος κυανοῦ λίθου φέροντος τὴν εἰκόνα τοῦ Ἡρακλῆος, κτείνοντος τὸν λείοντα τῆς Νεμείας.

Ἐπὶ τινος λίθου σαρδίου χρώματος ἐρυθροῦ εἰσι γεγλυμμένα τρεῖς γυναῖκες, φέρουσαι ἐπὶ κεφαλῆς ταινίας τινὰς ἀναμειγμένους μετ' ἀνθρώπων νεκρίσσης ἢ μὲν πρώτη ἐξ αὐτῶν κρατεῖ ἄκρατον, ἢ ἑτέρα κλώθει ἢ δ' ἑτέρα κόπτει διὰ ψαλιδίου.

Ἐπὶ τινος λίθου σαρδίου χρώματος εὐμεγέθους ἔστι κεχαρμημένος κύνθρος (scarabé) ἔχων ἐπὶ κεφαλῆς δύο πελαργούς καὶ ἄνω πῶς αὐτοῦ ἐπιγραφὴν τινὰ φοινικιανὴν ἐκ δύο λέξεων. Μελέκ — Ράμ. Ἡ λέξις Μελέκ δηλοῖ ἡγεμόνα, ἄνακτα, ἢ δὲ ῥάμ, ὕψος. Τὰς λέξεις ταύτας ἡμεῖς ἐρμηνεύτομεν ὡς, ἀναξ, ἢ τις ποσὺς δὲν ἀπαντᾶται ἐν τῇ φοινικιᾷ ἐπιγραφικῇ ἔρρηται ὅμως μετὰ μικρᾶς διαφορᾶς ἐνὸς ἰσῶτα εἰς τοὺς Ἑβδαμήκοντα.

Ἐπὶ τινος λίθου σαρδίου χρώματος εὐμεγέθους ἔστι κεχαρμημένος κύνθρος (scarabé) ἔχων ἐπὶ κεφαλῆς δύο πελαργούς καὶ ἄνω πῶς αὐτοῦ ἐπιγραφὴν τινὰ φοινικιανὴν ἐκ δύο λέξεων. Μελέκ — Ράμ. Ἡ λέξις Μελέκ δηλοῖ ἡγεμόνα, ἄνακτα, ἢ δὲ ῥάμ, ὕψος. Τὰς λέξεις ταύτας ἡμεῖς ἐρμηνεύτομεν ὡς, ἀναξ, ἢ τις ποσὺς δὲν ἀπαντᾶται ἐν τῇ φοινικιᾷ ἐπιγραφικῇ ἔρρηται ὅμως μετὰ μικρᾶς διαφορᾶς ἐνὸς ἰσῶτα εἰς τοὺς Ἑβδαμήκοντα.

Ἐπὶ τινος λίθου σαρδίου χρώματος εὐμεγέθους ἔστι κεχαρμημένος κύνθρος (scarabé) ἔχων ἐπὶ κεφαλῆς δύο πελαργούς καὶ ἄνω πῶς αὐτοῦ ἐπιγραφὴν τινὰ φοινικιανὴν ἐκ δύο λέξεων. Μελέκ — Ράμ. Ἡ λέξις Μελέκ δηλοῖ ἡγεμόνα, ἄνακτα, ἢ δὲ ῥάμ, ὕψος. Τὰς λέξεις ταύτας ἡμεῖς ἐρμηνεύτομεν ὡς, ἀναξ, ἢ τις ποσὺς δὲν ἀπαντᾶται ἐν τῇ φοινικιᾷ ἐπιγραφικῇ ἔρρηται ὅμως μετὰ μικρᾶς διαφορᾶς ἐνὸς ἰσῶτα εἰς τοὺς Ἑβδαμήκοντα.

Ἐπὶ τινος λίθου σαρδίου χρώματος εὐμεγέθους ἔστι κεχαρμημένος κύνθρος (scarabé) ἔχων ἐπὶ κεφαλῆς δύο πελαργούς καὶ ἄνω πῶς αὐτοῦ ἐπιγραφὴν τινὰ φοινικιανὴν ἐκ δύο λέξεων. Μελέκ — Ράμ. Ἡ λέξις Μελέκ δηλοῖ ἡγεμόνα, ἄνακτα, ἢ δὲ ῥάμ, ὕψος. Τὰς λέξεις ταύτας ἡμεῖς ἐρμηνεύτομεν ὡς, ἀναξ, ἢ τις ποσὺς δὲν ἀπαντᾶται ἐν τῇ φοινικιᾷ ἐπιγραφικῇ ἔρρηται ὅμως μετὰ μικρᾶς διαφορᾶς ἐνὸς ἰσῶτα εἰς τοὺς Ἑβδαμήκοντα.

Ἐπὶ τινος λίθου σαρδίου χρώματος εὐμεγέθους ἔστι κεχαρμημένος κύνθρος (scarabé) ἔχων ἐπὶ κεφαλῆς δύο πελαργούς καὶ ἄνω πῶς αὐτοῦ ἐπιγραφὴν τινὰ φοινικιανὴν ἐκ δύο λέξεων. Μελέκ — Ράμ. Ἡ λέξις Μελέκ δηλοῖ ἡγεμόνα, ἄνακτα, ἢ δὲ ῥάμ, ὕψος. Τὰς λέξεις ταύτας ἡμεῖς ἐρμηνεύτομεν ὡς, ἀναξ, ἢ τις ποσὺς δὲν ἀπαντᾶται ἐν τῇ φοινικιᾷ ἐπιγραφικῇ ἔρρηται ὅμως μετὰ μικρᾶς διαφορᾶς ἐνὸς ἰσῶτα εἰς τοὺς Ἑβδαμήκοντα.

Ἐπὶ τινος λίθου σαρδίου χρώματος εὐμεγέθους ἔστι κεχαρμημένος κύνθρος (scarabé) ἔχων ἐπὶ κεφαλῆς δύο πελαργούς καὶ ἄνω πῶς αὐτοῦ ἐπιγραφὴν τινὰ φοινικιανὴν ἐκ δύο λέξεων. Μελέκ — Ράμ. Ἡ λέξις Μελέκ δηλοῖ ἡγεμόνα, ἄνακτα, ἢ δὲ ῥάμ, ὕψος. Τὰς λέξεις ταύτας ἡμεῖς ἐρμηνεύτομεν ὡς, ἀναξ, ἢ τις ποσὺς δὲν ἀπαντᾶται ἐν τῇ φοινικιᾷ ἐπιγραφικῇ ἔρρηται ὅμως μετὰ μικρᾶς διαφορᾶς ἐνὸς ἰσῶτα εἰς τοὺς Ἑβδαμήκοντα.

Ἐπὶ τινος λίθου σαρδίου χρώματος εὐμεγέθους ἔστι κεχαρμημένος κύνθρος (scarabé) ἔχων ἐπὶ κεφαλῆς δύο πελαργούς καὶ ἄνω πῶς αὐτοῦ ἐπιγραφὴν τινὰ φοινικιανὴν ἐκ δύο λέξεων. Μελέκ — Ράμ. Ἡ λέξις Μελέκ δηλοῖ ἡγεμόνα, ἄνακτα, ἢ δὲ ῥάμ, ὕψος. Τὰς λέξεις ταύτας ἡμεῖς ἐρμηνεύτομεν ὡς, ἀναξ, ἢ τις ποσὺς δὲν ἀπαντᾶται ἐν τῇ φοινικιᾷ ἐπιγραφικῇ ἔρρηται ὅμως μετὰ μικρᾶς διαφορᾶς ἐνὸς ἰσῶτα εἰς τοὺς Ἑβδαμήκοντα.

Ἐπὶ τινος λίθου σαρδίου χρώματος εὐμεγέθους ἔστι κεχαρμημένος κύνθρος (scarabé) ἔχων ἐπὶ κεφαλῆς δύο πελαργούς καὶ ἄνω πῶς αὐτοῦ ἐπιγραφὴν τινὰ φοινικιανὴν ἐκ δύο λέξεων. Μελέκ — Ράμ. Ἡ λέξις Μελέκ δηλοῖ ἡγεμόνα, ἄνακτα, ἢ δὲ ῥάμ, ὕψος. Τὰς λέξεις ταύτας ἡμεῖς ἐρμηνεύτομεν ὡς, ἀναξ, ἢ τις ποσὺς δὲν ἀπαντᾶται ἐν τῇ φοινικιᾷ ἐπιγραφικῇ ἔρρηται ὅμως μετὰ μικρᾶς διαφορᾶς ἐνὸς ἰσῶτα εἰς τοὺς Ἑβδαμήκοντα.

Ἐπὶ τινος λίθου σαρδίου χρώματος εὐμεγέθους ἔστι κεχαρμημένος κύνθρος (scarabé) ἔχων ἐπὶ κεφαλῆς δύο πελαργούς καὶ ἄνω πῶς αὐτοῦ ἐπιγραφὴν τινὰ φοινικιανὴν ἐκ δύο λέξεων. Μελέκ — Ράμ. Ἡ λέξις Μελέκ δηλοῖ ἡγεμόνα, ἄνακτα, ἢ δὲ ῥάμ, ὕψος. Τὰς λέξεις ταύτας ἡμεῖς ἐρμηνεύτομεν ὡς, ἀναξ, ἢ τις ποσὺς δὲν ἀπαντᾶται ἐν τῇ φοινικιᾷ ἐπιγραφικῇ ἔρρηται ὅμως μετὰ μικρᾶς διαφορᾶς ἐνὸς ἰσῶτα εἰς τοὺς Ἑβδαμήκοντα.

νος φέρων λένοντα καὶ περίε αὐτοῦ γραμμικὰ κυριακὰ ἀρχαῖα, ἅπερ ἀπετρίβησαν. Τὸ ἐμβλημα τοῦτο δηλοῖ τὴν ἰσχὺν ἢ βῶμην ἕτερος δακτυλιολίθος ἐρυθροῦς φέρων ἐπ' αὐτοῦ ὄντιν δηλοῦντα ἐμβληματικῶς τὴν φρόνησιν.

Ἐτερος δακτυλιολίθος, ἐφ' οὗ κεχάραται τὸ λείριον, ὅπερ τυγχάνει τὸ ἐμβλημα τῆς καθαριότητος. Ἐτερος δακτυλιολίθος, ἐφ' οὗ γέγλυται ἡ περιστερά, ἣτις τυγχάνει τὸ ἐμβλημα τῆς φιλοστοργίας. Ἐπί ἑτέρου δακτυλιολίθου γέγλυται κύπελλον τι ὅπερ ἐστὶ τὸ ἐμβλημα τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ Διονύσου· παριστάνουσι αὐτὸν καθήμενον ἐπὶ ὄνου ἀδινάτου καὶ κρατοῦντα εἰς τὰς χεῖρας κύπελλον, ὅπερ ἀκατακλύστως πληρούμενον κενοῦται.

Καὶ ταῦτα μὲν τὸ γε νῦν δημοσιεύοντες περὶ δακτυλιολίθων ἕστασαν ἄλλοι χάριν τῆς ἐπιστήμης πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ὄσων ἄλλοτε ἀνεκοινώσατε τῷ δημοσίῳ περὶ αὐτῶν ἐν τῷ ἐγκρίτῳ ἡμῶν περιοδικῷ Ἐσπέρῳ.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΜΑΝΤΕΓΑΖΖΑ ΑΙ ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΟΣ ΑΓΑΛΛΙΑΣΕΙΣ μετὰφρασίς

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΑΚΗ (Συνέχεια καὶ τέλος.)

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀδυνατῇ νὰ ἀγοράσῃ ἐνὸς λεπτοῦ ἐλπίδα, ἢ ὅταν δὲν θέλῃ νὰ κατέλθῃ μὲχρι τῆς εὐτελοῦς ἀγορᾶς, γίνεται αὐτόχειρ. Ὁ ἄνευ ἐλπίδος ἄνθρωπος εἶνε εἰς παραδόξον. Δύναται τις νὰ ζῇ χωρὶς νὰ ἀπολαύῃ χαρᾶς, δύναται τις νὰ ζῇ ἐν μέσῳ τοῦ πόνου· ἀλλ' ἵνα ὑπομείνῃ τὸν βίον, ἀνάγκη νὰ ἔχῃ μεταξὺ τῶν χειρῶν συναλλαγματικὴν χαρᾶς διὰ τὸ μέλλον, ἔστω ταύτην ἐνὸς λεπτοῦ, ἔστω ψευδῆ. Ἡ συναλλαγματικὴ αὕτη εἶν' ἡ ἐλπίς.

Κατασκευάζει τὸ ἀντιφάρμακον τῶν δριμυτέρων πόνων, τὸ ἡδύτερον βάλσαμον τῶν ἠθικῶν πόνων. Ὅταν αὕτη φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον νὰ καταρτίσῃ μέγα κεφάλαιον, δύναται νὰ ἀρεῖσθῃ εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ τὸν βίον εὐφρόσυνον. Πολλοὶ πιστεύονται πλούσιοι, διότι ἔχουσι ἐν τοῖς ἑαυτῶν κειβωτίσι δέσμας συναλλαγματῶν, αἵτινες ἐδύναντο νὰ ἀπολίσσῃσι τὴν ἑαυτῶν ἀξίαν πᾶσαν διὰ τῆς χρεωκοπίας ἢ τοῦ δόλου ἐνὸς τραπέζιου· οὕτω πολλοὶ νομίζονται εὐτυχεῖς, διότι ἔχουσι ἐν ταῖς χερσὶ χιλιάς συναλλαγματικὰς διὰ τὸ μέλλον ὑπογεγραμμένας ὑπὸ τῆς ἐλπίδος. Ἀποθνήσκουσι μειδιῶντες καὶ εὐδαίμονες χωρὶς ἐν τῶν γραμματίων ἐκείνων τῶν τραπέζιων νὰ μετεβλήθῃ ποτὲ εἰς νόμισμα ἠχόν. Ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην οἰκονομολόγοι τινὲς διεκλήρυξαν ὑψηλοφῶνως ὅτι ὀφείλει τις ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ ἀσχολῇ τὰ ἴδια κεφάλαια ἐπὶ σταθερᾶς περιουσίας καὶ οὐχὶ ἐπὶ τοῦ χάρτου· ἀλλ' ἐγὼ νομίζω ὅτι ὅταν τις δὲν δύναται νὰ ἔχῃ χρῆμα ἠχόν, καλλίον νὰ ἔχῃ πίστωσιν, ἀνεκπλήρωτον ἔστω. Εἰσὶν ἔμποροι ἐργαζόμενοι ἐπὶ κεφαλαιῶν πιστώσεως, καὶ δύνανται ἐπίσης νὰ ὑπάρχωσιν ἄτομα ζῶντα ἐπὶ κεφαλαιῶν ἐλπίδος. Ἐκείνοι ὅπερ ἐνδικαίως ἵνα τις διέλθῃ τὰς πρώτας θέσεις ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ βίου, εἶνε τὸ νὰ ἔχῃ τι ἐν ταῖς χερσὶν ἵνα θαμβώσῃ ἢ ἀπατήσῃ τὸν θυρωρὸν ὀρίζοντα τὰς θέσεις εἰς τὸν ὄχλον τὸν ὠθούμενον ἵνα διέλθῃ.

Δύναται τις νὰ παρουσιάσῃ πιστοποιητικὸν πνεύματος, σκακίδιον χρυσοῦ ἢ συναλλαγματικὴν ὑπογεγραμμένην παρὰ τραπέζιου ἐκ τῶν ἰσχυροτάτων. Ἡ ἐλπίς εἶν' ἡ ἰσχυρότερη τῶν τραπέζιων, ἀλλὰ παχύνεται τὸσον ἐνδυσμένη τὴν ποιήσιν καὶ τὴν πλαστικὴν χειρουργίαν τῆς φαντασίας ὥστε συγχέει δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς εἰς τῶν εὐτραφεστέρων τραπέζιων ἀρχόντων. Εἶδόν ποτε ἀγύρτην ἐπιτυγχάνοντα ἐκ τῶν πρώτων θέσεων διὰ πνευματικῶν τεχνισμάτων. Ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν ἔμενον ἀνυπερβύτων καὶ θυρωρῶν πρὸ τῆς θύρας δι' ἣς ὄφειλε νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῷ τοῦ βίου θεάτρῳ, εἶδωκε γρόνθην ἰσχυρὴν κατὰ πρόσωπον τοῦ θυρωροῦ, ὃ ὅποιος, τυρλωθεὶς ὑπὸ τῆς δυνάμεως τοῦ γροθιοκοπήματος, ἐπίστευεν ὅτι ἐβόλευε πλὴν χρυσοῦ, καὶ ὑποκλιόμενος μὲχρις ἰδαίους, ἔλεγε. «Διέλθετε, παρακαλῶ, διέλθετε.» Ὁ χρυσοῦς ἔχει πάντοτε τὴν πρώτην μεταξὺ τῶν πρώτων θέσεων. Ἄν θελήσῃτε νὰ μὴ καταδικάζητε εἰς τσακῶτην τὸν θυρωρὸν βλακῆσαν, λέγω ἡμῖν ὅτι ὁ πρῶστάμενος κατὰ τὴν διανομὴν τῶν εἰσιτηρίων ὑπάλληλος καὶ τὴν ἱεραρχίαν τῶν ἀρχῶν εἶνε ἡ κοινὴ γνώμη, καὶ τότε θὰ μὴ πισύσῃτε ἀμέσως.

Δὲν θὰ ἤθευρον νὰ σοὶ εἶπω καὶ τῆς ἐλπίδος ἐπιρρώσεις ὡς μετὰ μείζονος θαψιλείας τῆ γυναικὶ ἢ τῷ ἀνδρὶ ἀπονειμημέναι. Ἡ πρώτη, πλὴν πλείον τοῦ δευτέρου ὑποφέρεισα θὰ εἴχῃ μείζον δικαίωμα ἀπατήσεων· ἀλλὰ καὶ τὸ δικαίωμα εἶν' ἄλλη συναλλαγματικὴ ἣτις δὲν πληρώνεται πάντοτε εἰς ὅλους τοὺς τόπους καὶ τοὺς καιροὺς, ἰσοφῶς ποτὲ καὶ καὶ ἢ ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτοῦ τῶν τραπέζιων καὶ ἰσχυροτάτων ὑπὸ τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἠθικῆς. Αἱ μόναι τοῦ δικαίουματος συναλλαγματικαὶ, πληροῦται πάντοτε καὶ πανταχοῦ, εἰσὶ καὶ ὑπὸ τῆς ἰσχύος θεθεωρημένας.

Ἐλπίζει τις ἐν πάσῃ τοῦ βίου ηλικίᾳ ἀλλ' ἐπὶ πλείον ὅταν ἔχῃ μείζονα πίστιν. Ἡ ἀπόλυτος ὅμως ἀπίστια δὲν καθίστησιν ἀδύνατον τὴν ἐλπίδα, τοῦθ' ὅπερ δοκιμάζει εἰς παραδόξον· ἀλλ' ὅμως εἶνε συμβῶν, πραγματικότης.

Ἐλπίζουσι ἐν ἀπάσῃ τοῦ κόσμου ταῖς χώραις, ἠλπίζον καὶ θὰ ἐλπίζωσιν ἐν παντὶ καιρῷ. Ἡ ἐλπίς εἶν' ἐπάναγκας τῷ ἀνθρώπῳ ὅσον τὸ τρώγειν, τὸ πίνειν, τὸ ἀναπνεῖν.

Ἡ φυσιογνωμία τῶν τῆς ἐλπίδος ἀγαλλιάσεων εἶνε πολὺ ἐκφραστικὴ ἐν τισὶ περιστάσεσιν, ἐνῶν ἐν ἄλλαις ἀτήμας. Ὡς πασαι αἱ μακρὸν διαρκούσαι εὐχαριστήσαι, καὶ ἀπὸ τῆς δευτέρας τῶν θεολογικῶν ἀρετῶν πηγάζουσαι ὅτε ἴστανται ἐν τῇ καταστάσει ἡσυχου καὶ ἄκρας φλογός, ἄλλοτε ἐκπέμποσι φλόγας λαμπύσας καὶ ὑποτρόμους. Τὸ χαρακτηριστικώτερον σημεῖον τῶν τῆς ἐλπίδος ἀγαλλιάσεων εἶνε τὸ πρὸς τὸν οὐρανὸν προσκλιόμενον βλέμμα, καὶ ἡ στάσις αὐτῆ ἀτόμου παραδεδομένου εἰς θερμὴν ἔμπιστοσύνην καὶ μυστηριώδη ἔστασιν. Οἱ εἰς τὸν οὐρανὸν προσκλιόμενοι ὀφθαλμοὶ δεικνύουσι τὴν ἐμπνευσὶν τῆς ἐπιθυμίας ἀνυψομένης πρὸς τὰς ἀγνώστους χώρας ὑπὸ τῆς πίστεως ἀνακαλυφθείσας· ἐνῶ ἡ κραδαιομένη ἀβεβαίωσις τῶν τοῦ προσώπου σχημάτων ἐμφραζόντων χαρὰν ἀμφίβολον ἢ πόνον εἰς εὐχαρίστησιν μεταβαλλόμενον. Δεικνύσι θαυμασίως

τὸν ἀρίστον σκλον, οἰκίον τῇ καταστάσει ταύτῃ τῆς καρδίας.

Κατὰ τὰς περιστάσεις εἴτα ἡ φυσιογνωμία τῶν χαρῶν τούτων εἶνε πολὺ διάφορος, ἀνάλογος τοῦ σκοποῦ πρὸς ὃν τείνει ἡ ἐπιθυμία. Ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ θὰ ἔλεγον ὅτι ἡ ἐλπίς δὲν γάρμει ἄλλο τι ἢ νὰ διδῇ ῥοδίτην χροαὴν εἰς τὰς χαρὰς ἄλλων ἀισθημάτων. Οὕτως ὁ νῆος, ἀπληγτος δόξης, ἐρίστατο μὲ τὸ βλέμμα ἀτόνον καὶ μειδιῶν πρὸ τῆς εἰκόνης μεγάλου ἀνδρός ἢ πρὸ ἀνδριάντος· καὶ, ἀφοῦ σκεπθῇ, τρέμων, ἐλπίζει νὰ δρίψῃ καὶ αὐτὸς τὸ βραδείον στεφάνου δαφνῆς ἢ γεγραμμένου μαρμαροῦ. Ἄλλοτε ὁ φίλος καθήμενος παρὰ τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενοῦς φίλου, ἐξεταζών μετὰ ἱέρως τὸ ὄμμα τοῦ ἰατροῦ ἵνα ἀναγνώσῃ ἐν αὐτῷ ἴδιον ἢ γνάμην, καὶ παρκαμυθούμενος ὑπὸ βλέμματος, ὅπερ ἀμφίβλλον ὑπασχέται ἐλπίζει καὶ χεῖρει. Ἐν ταῖς δυσὶ ταύταις περιστάσεσιν ἡ φυσιογνωμία τῶν χαρῶν πρέπει νὰ ἦ πολὺ διάφορος. Ἐν τῇ πρώτῃ εἶν' ὁ ἔρωσ τῆς δόξης ἡ παρῶν παλμῶν· ἐνῶ ἐν τῇ δευτέρῃ κραδαιοῦται ἐκ τῆς αὐτῆς κινήσεως τὸ αἰσθημα τῆς φίλις. Εἰσὶ δύο ἀγάπαι διάφοραι ἐν τῇ αὐτῇ εὐρισκόμεναι τυχεῖ κατὰστάσει, δύο εὐχαριστήσαι δεικνύουσαι τὴν αὐτὴν ἐν τῷ βίῳ ηλικίαν.

Δὲν τολμῶ νὰ παραδεθῶ ὅτι ἡ ἐλπίς δύναται ποτε νὰ ἀσθενήσῃ, καὶ ὅταν ἐπι ἀφίχθῃ εἰς τὰ ἰσχυρὰ τοῦ βίου, εἰς ἀληθῆ ἀκολασίαν γενέσεως. Φιλόσοφοι τινὲς ἐκάλεσαν αὐτὴν ἐταίριον τοῦ βίου, ἄλλοι ἠβίλησαν νὰ παραστήσωσιν αὐτὴν ὡς ἀσθινεὺν ἠθικῶν· ἐγὼ ὅμως δὲν θέλω νὰ ὑπογράψω τοιαύτην παρ' αὐτῶν ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν, βεβαίως, ἐμβάπτων τὴν γραφίδα ἐν τῷ ἑτέρῳ δοχείῳ τῆς ἀποθαρρύνσεως καὶ κακηντραχίας. Δι' ἐμὲ ἡ ἐλπίς εἶνε πάντοτε ἄγγελος παρκαμυθῆτης παρηγορῶν ἡμᾶς καὶ ἐν ἀπάτῃ ἔστω, καὶ ἐν τοῖς ἑαυτῆς σφάλμασιν ἀμαρτάνουσα εἰς ὑπερβολικῆς τῆς καρδίας ἀγαθότητος. Ἡ ἐλπίς ἀνκουφίζει καὶ ἀναψύχει, θεραπεύει καὶ ἀναρρώνει· δὲν προβλέπει τὸ κακόν. Ἄν ἡμεῖς ἐγκαταλείπησθῃ ἐν φορᾷ τρομερᾷ καὶ μακρινῷ, καὶ σθᾶσῃτε παρὰ τινι ἀθύσῳ, εἴτοιμοι νὰ κατακρημνισθῆτε, κλείει ὑμῖν ἴσως τοὺς ὀφθαλμοὺς ἵνα μὴ ὑποφέρητε τὰς βασάνους τοῦ γνωστοῦ θανάτου· καὶ ἐν τούτῳ αὕτη δεικνύται πρόθυμος καὶ εὐεργετικὴ ὡς πάντοτε. Ἄν ἐλαμβάνετε ὡς ὀδηγὸν τὸ λογικόν κατὰ τὸ ἡμέτερον ταξείδιον, δὲν θὰ κατακρημνίσθητε ἐν τῇ ἀθύσῳ. Ἡ ἐλπίς δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑπερβῇ τὰ ὅρια τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς, οὔτε νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ λογικόν, αὕτη ἡ ἵποια οὐδέποτε ἀκίεπται· δὲν ἠδυνήθη ἄλλο τι νὰ πράξῃ ἢ νὰ προσεγγίχῃ ὑμῖν τὴν τελευταίαν τῆς εὐσπλαγχνίας βοήθειαν, τὸ νὰ γλυκάνῃ ὑμῖν πόνον ἀφρευκτον. Μὴ καταρασθε λοιπὸν τὴν πλείον εὐσπλαχον, πλείον σταθεράν, τὴν πλείον γενναίαν φίλην, ἢ ἵποια διπλασιάζει τὴν ἀγάπην αὐτῆς καὶ τὰς θωπείας ἐφ' ὅσον πλείον ὑποφέρετε.

Καὶ ὁ γυδαίωτος τῶν ἀνθρώπων ἐλπίζει νὰ εὕρῃ ἐν τῇ ὑλῇ, ἐν ἣ κυλιέται, θῆμμα τι κοσμήματος ἢ νήματος ἀπολεσθέντος ὑπὸ τῶν μεγάλων καὶ ὁ κλέπτης, καὶ ὁ δολοφόνος ἐλπίζουσι. Πάντα τὰ τε καλὰ καὶ κακὰ αἰσθητάματα ὑπόκεινται εἰς τὸν ἐκ τῆς ἠθικῆς ταύτης κινήσεως παλμόν.

Η ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗ ΡΙΣ ΤΗΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΩΣ ΤΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

(μετὰ τῆς εἰκόνης τοῦ Daguerre)

ἸΑΓΟΥΕΡΡΕ

Ὀλίγα ἐφευρέσεις ἐγένοντο τοσοῦτον δημοτικαὶ καὶ ἐπίδρασαν τοσοῦτον ἐπὶ ὅλων τῶν κλάδων τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, ὅσον ἡ Φωτογραφία. Ἡδὴ ἡ τέχνη αὕτη, ὠφέλιμος τὰ μάλα καὶ διασκεδαστικὴ, δὲν εὐρισκίται μόνον ἐν χερσὶ τῶν εἰς ἐπαγγέλιματὸς φωτογράφων, ἀλλ' ἐπέξετάθη εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας, καὶ οἱ φωτογραφούντες ἀριθμοῦνται κατὰ μυριάδας. Ὁφείλεται ἐπομένως φέρως εὐγνωμοσύνης εἰς τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον, ὅστις διὰ τῆς ἐφευρέσεως του κτήσθη ἀληθῆς τῆς ἀνθρωπότητος εὐεργέτης. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο ὁ Λουδοβίκος Ἰάκωβος Daguerre, οὗ ἡ μεγάλη ἐφεύρεσις ἀνεκοινώθη πρὸ πενήτηκοντα ἀκριβῶς ἐτῶν ἐν τῇ ἐν Παρισίσις Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν ὑπὸ τοῦ διασχήμου Ἀραγῶ. Ἀπερίγραπτος ἐνθουσιασμός κατέλαβε τὸν κόσμον εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν ταύτην, καὶ ἡ ἐφεύρεσις ἐθεωρήθη ὡς εἶδος μαγείας. Ὁ ὀπτικός Καρλὸς Σεβαστιανὸς ἦτο ὁ πρῶτος κατασκευαστὴς τῶν ἐργαλείων διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν τοιοῦτων εἰκόνων, τὰ ἵποια κατ' ἀρχὰς ἦσαν ἀπλοῦστατα, συγκείμενα ἐξ ἐνὸς ξυλίνου κειβωτίου καὶ ἀπλοῦ ὑελοπίνκκος, ὅστις ἐν τῶν ὑποίων προσημύοντο αἱ πλάκας.

Ὁ Daguerre, οὗ τὴν εἰκόνα παραθέτομεν,

ἐγεννήθη ἐν τινι μικρῇ παρὰ τοὺς Παρισίους κομπούλει, καὶ ἦτο ἐν ἀρχῇ κομηματογράφος. Ἀσχολούμενος εἰς τὰς ὀπτικὰς αὐτοῦ εἰκόνας ἐσυλλογίζετο τίνι τρόπῳ ἦδυνάτο νὰ στερεώσῃ αὐτάς, μέχρις οὗ συνεινοήθη μετὰ τοῦ ζωγράφου καὶ χημικοῦ Niépce εὕρειν ἐπι τὸν σκοπὸν τοῦτον ὄφειλε νὰ μεταχειρῆθῃ πλάκας μεταλλίνας, ἃς ἐκκλυπτε διὰ βουστῆς ἀσφαλτοῦ. Ἐπὶ πολὺ οἱ δύο συνεταῖροι ματαίως ἐδοκίμαζον διάφορους μεθόδους, ὧν τὰ ἀποτελέσματα

Ἄλεξήλιον τοῦ ἔτους 1809

Ἄλεξήλιον τοῦ ἔτους 1808.

Ἄλεξήλιον τοῦ ἔτους 1807

Ἄλεξήλιον τοῦ ἔτους 1807

δὲν ἦσαν ἐνθαρρυντικὰ, ὅτε, ἀποθάνοντος τοῦ Niépce, ὁ Daguerre διανοήθη νὰ μεταχειρῆσθῃ τὸ ἴδιον ἐπὶ ἐπιγυρωμένης πλάκας. Ἡ σύμπτωσις τῷ ἦλθεν ἀρωγός. Εἶχε θέσει ἐν τῷ ἐμακρίῳ του μίαν ἐπιγυρωμένην πλάκα, ἐφ' ἣς δὲν ἐφαίνετο εἰσὶτι εἰκόων. Ἡ πλάξ αὕτη εὐρίσκετο πλησίον ἀγγείου ἀνοικτοῦ πεπληρωμένου ὑδραργύρου. Μετὰ παρέλευσιν χρόνου τινὸς εἶδε μετ' ἐκπλήξεως ἐπὶ τῆς πλάκας εἰκόνα ἐντελῆ ἀποτετυπωμένην, καὶ ἐνόησεν ὅτι διὰ τοῦ ἐκ τοῦ ὑδραργύρου ἀναπεμπομένου ἀτμοῦ ἐπὶ τῆς πλάκας ἀφανῆς παράστασις ἐγένετο φανερά. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης προέβη βήμασι γιγαντιαίοις καὶ μετ' οὐ πολὺ ὁ Daguerre κατασκευάζει μετὰ τῆς μεγαλύτερας εὐκολίας οἰανδήποτε εἰκόνα.

Ἡ γαλλικὴ Κυβέρνησις, ἐκτιμῶσα τὴν μεγάλην τῆς ἐφευρέσεως σημασίαν, ἐχορήγησεν εἰς τὸν Daguerre ἰσθίον σύνταξιν 6 χιλιάδων φράγκων ἐτησίως. Δέκα δὲ ἔτη πρὸ τοῦ κατὰ τὸ 1851 ἐπισυμβάντος θανάτου του, ὁ Ἄγγλος Φῶξ Τάλμωτ κατώρθωσε ν' ἀποτυπώσῃ εἰκόνας ἐπὶ τοῦ καταλλήλους προπαρασκευασμένου χάρτου, καὶ τὴν τέχνην ταύτην ὠνόμασεν ὁ Ἄγγλος ἐφευρέτης Καλοτυπία. Εἶνε δὲ αὕτη ἡ σήμερον καλουμένη καὶ πασίγνωστος φωτογραφία. Ἐνωνοῖται, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1841 μέχρι σήμερον ἡ φωτογραφία ἔκαμε προόδους γιγαντιαίας, καὶ ὅτι σήμερον αὕτη κατορθοῖ εἶναι σχεδὸν ἀπίστευτον, σχεδὸν μυθώδες. Ἄλλ' ὅλος ὁ ἔθαινος ὀφείλεται εἰς τὸν εὐφροσύνην ἐκεῖνον Γάλλον, τὸν Daguerre, οὗ ἡ ἐφεύρεσις ἐδῶκε τὸ σύνθημα

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΣΚΟΥΔΕΡΗ

Ιστορικόν διήγημα.

Μετάφρασις εκ του Γερμανικού

υπό της Δεσποίνης

ΛΟΥΚΙΑΣ Μ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἔρα προηγουμ. τεύχος).

Επί της ἡδύ Νικαίου, ἐνθα ἀκριβῶς κτώμεται ἡ Καρδιλλιὰ, συνέζηε πλῆθος ἀπειρον καὶ συναθροῦμενον πρό τῆς οἰκίας αὐτοῦ ἀθροῦσας προσεπάθει νὰ εἰσέλθῃ, ἀλλ' ἀπεκρούετο μετὰ κόπου ὑπὸ τῶν περὶ ἐστῆμενων χωροφυλάκων, ἡκούε τις ἀγρία φωνὴ καὶ ἐν μεγάλῃ ἀγανακτῆσει ἀνθρώπου κράζοντα.

—Σεσχιάσετέ τον καὶ κατακόψετε τὸν ἐπάκατον φονέα!

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Δεγρὰ μετὰ πολυχρήθμου συνοδείας παρουσιάζεται καὶ εἰσχωρεῖ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλῆθους. Ἡ ἐξώθυρα ἀνοίγεται καὶ ἀνθρώπος, φέρων βαρεῖα ἀλύσεια, φκνίεται σαρβόμενος ὑπὸ τοῦ λυσσάντος ὄχλου μετὰ τῶν χειροτέρων ἀρῶν.

Καθ' ἣν στιγμήν ἡ Σκουδερὴ ἐντρομος καὶ μετὰ τινος κακοῦ προαισθήματος ἐπλησίωσε ἀκούεται ἄ' Ἐμπρός!

—Εὐθὺς ἔμπρός! ἐπαναλαμβάνει αὐτὴ, ἔξω ἐκυτῆ, πρὸς τὸν ἀμαξήλατον, ὅστις διὰ βιαίας καὶ ἐπιτηδείου κινήσεως, διασκιδιάζει τὸ πυκνὸν ἐκεῖνο πλῆθος καὶ σταματᾷ πρό τῆς θύρας τοῦ Καρδιλλιᾶ.

Τότε βλέπει ἡ Δεσποίνη τὸν Δεγρὰ, καὶ πρό τῶν ποδῶν αὐτοῦ νέαν κόρην ὠραίαν, ὡς ἡ ἡμέρα, μὲ λειλυμένη κόμη, κατὰ τὸ ἥμισυ ἐνδεδυμένη, ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ὅποιος, ἦτο ἐξωραφισμένος ὁ πρόβος καὶ ἡ ἀπειρος ἀπελπισία. Κρατοῦσα τὰ γόνατα αὐτοῦ ἐφώναζε μετὰ σπαρτακιδίου καὶ θανατηφόρου λύπης.

—Εἶναι ἀθῶος! καὶ, εἶναι ἀθῶος!

Εἰς μάτην ὁ Δεγρὰ, ὡς καὶ ἡ ἀκολουθία του, προσεπαθον νὰ τὴν ἰγέρωσαν ἐκ τοῦ ἐδάφους. Ἐπὶ τέλους ὅμως, ἰσχυρὸς τις καὶ ἀπότομος νέος, ἀρπάζει αὐτὴν διὰ στιβαρὰς χειρὸς, μετὰ βίας ἀπομακρύνει αὐτὴν ἀπὸ τὸν Δεγρὰ καὶ ἀφίνει αὐτὴν ἀφρων καὶ ἡμιθανῆ κάτω τῶν λιθίνων βαθμιδῶν πρό τῆς ἡδοῦ.

Ἡ Σκουδερὴ, δὲν δύναται ἐπὶ πλέον νὰ κρατηθῆ.

—Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! κράζει. Τί ἔγινε; τί συμβαίνει; καὶ ἐν ταυτῷ βιαίως ἀνοίξασα τὴν θύραν τῆς ἀμάξης κατέρχεται. Ὅλος ὁ ὄχλος, ὁ ἐκεῖ ἰστάμενος, μετὰ σεβασμοῦ ὑποχωρεῖ, ἀφίνων νὰ διέλθῃ ἡσύχως ἡ σεβασμία Δέσποινα, ἥτις φθασασα ἔγγυς, εἶδε μετ' εὐχαριστήσεως ὅτι φιλόνητοί τινες γυναῖκες εἶχον θέσει τὴν νέαν ἐπὶ τῶν βαθμιδῶν καὶ ἔβριπτον ἀφθονον ὕδωρ ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς.

Ἡ Σκουδερὴ πλησίασασα τὸν Δεγρὰ ἐπαναλαμβάνει μετὰ ζωηρότητος τὴν ἐρώτησίν τῆς. —Φρικώδες περιστατικόν! ἀποκρίνεται αὐτός. Σήμερον τὴν πρωΐαν ὁ Ρενὲ Καρδιλλιᾶ εὐρέθη φονεμένος διὰ μαχαίρας. Ὁ συντροφός του, Ὀλιβιὲ Βρεσσῶν, εἶναι ὁ φονεὺς καὶ πρό ὀλίγου ὠδηγήθη εἰς τὰς φυλακάς.

—Καὶ ἡ κόρη αὐτῆ; ἐρωτᾷ ἡ Σκουδερὴ.

—Αὐτὴ, εἶναι, ἀποκρίνεται ὁ Δεγρὰ, ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ θυγάτηρ τοῦ Καρδιλλιᾶ. Ὁ ἀθῶος φονεὺς ἦτο μνηστὴρ τῆς. Αὐτὴ δὲ τώρα, κλειούσα καὶ ὀδυρομένη, ἐπαναλαμβάνει χιλιᾶκις ὅτι ὁ Ὀλιβιὲ εἶναι ἀθῶος, ὅπως ἀθῶος. Βεβιαίως αὐτὴ γνωρίζει τὴν πράξιν καὶ πρέπει νὰ ὠδηγηθῆ εἰς τὰς φυλακάς.

Ταῦτα λέγων ὁ Δεγρὰ, ἔβριψεν ἐπὶ τῆς κόρης ὑποπτον συνάμα καὶ πονηρὸν βλέμμα, ὅπερ ἐπάχυνε τὴν Σκουδερὴ.

Μόλις μετὰ κόπου ἤρχισεν ἵλασι πάντων ἡ κόρη βραδείως ν' ἀναπνεύ, ἀλλ' ἀδύνατος νὰ ἐκφέρει φθογγὴν ἢ νὰ κινήσῃ τινὰ μετὰ κλεισμένων ὀφθαλμῶν, ἔμενον ἐκεῖ, εἰ δὲ παρεστῶτες δὲν ἤξευρον, ἐάν ἔπρεπε νὰ τὴν φέρωσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἢ νὰ τὴν ἀφῆσασιν ἐκεῖ, ἕως οὐ συνῆλθῃ. Λίαν συγκινηθὴν μέχρι δακρύων, παρετήρησεν ἡ Σκουδερὴ τὸν ἀθῶον αὐτὸν ἀγγελον καὶ ἠσθάνθη βίγος δι' ὅσα ἤκουσε παρὰ τοῦ Δεγρὰ καὶ τῆς ἀκολουθίας του. Ὅτε ὅμως, μετὰ βαρῶν βηματων, ἔφερον τὸ σῶμα τοῦ Καρδιλλιᾶ, ἡ Σκουδερὴ μετ' ἐνότου φωνῆς ἐκράζε.

—Λαμβάνα μετ' ἐμοῦ τὴν κόρη, Δεγρὰ, φροντίσαστε ὑμεῖς περὶ τῶν λοιπῶν.

Βαθῶς ψίθυρος ἐπιδοκιμασίας τοῦ ὄχλου ἠκούσθη. Αἱ γυναῖκες ἤγειρον τὴν κόρην καὶ εὐθὺς πολλὰ χεῖρας προσεβίβησαν διὰ συνδρομῆν, καὶ ὡς αἰωρημένην εἰς τὸν ἀέρα, ἔφερον τὴν νέαν καὶ καταθέσασαι αὐτὴν ἐντὸς τοῦ ὄχηματος, ἠλόγου ἐξ ὅλης καρδίας τὴν σεβασμίαν Δέσποιναν τὴν σώσασαν ἐκ τοῦ θανάτου ἀθῶων πλάσμα. Μετὰ πολλὰς προπαθείας ὁ Σερῶν, περημισμένος ἱατρός ἐν Παρισίοις, κατώρθωσε νὰ ἐπαναρήσῃ εἰς τὴν ζωὴν τὴν ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους ἀναισθητον νέαν, καὶ ἡ Σκουδερὴ συνειλήρωσε τὸ ἔργον τοῦ ἱατροῦ κατευναζούσα αὐτὴν καὶ δίδουσα ἐλπίδας ἐν τῷ μέλλοντι, ἕως οὐ, αὐτὴ χύσασα ποταμούς δακρύων, ἀνεῖρε τὰς δυνάμεις τῆς καὶ καταπνίξασα τὴν μεγίστην θλίψιν τῆς, ἐν μέσῳ λυγμῶν καὶ ἀπειρῶν διακοπῶν, διηγῆθη τὰ ἔξῃ.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἐλαφρὸς τις κτύπος εἰς τὴν θύραν τῆς τὴν ἠναγκάσει νὰ ἐγερθῆ, ἤκουσε δὲ τὴν φωνὴν τοῦ Ὀλιβιῆ, προτρέποντος αὐτὴν νὰ σπεύσῃ, διότι ὁ πατὴρ τῆς ἀπέθνησκεν. Ἐντρομος ἠγέρθη καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν. Ὁ Ὀλιβιὲ ὠγρὸς καὶ ἠλλοιωμένος, μετὰ σταγόνων ἰδρώτος ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ἐκράτει φῶς, μὲ βήματα ἀσταθῆ προῦχώρει πρὸς τὸ ἔργαστάσιον, αὐτὴ δὲ τὸν ἠκολούθει. Ἐκεῖ εἶδε τὸν πατέρα μὲ ἀκινήτους ὀφθαλμούς καὶ πνέοντα τὰ λοιθία. Μετ' ὀδυρμῶν ἔβριπθη ἐπ' αὐτοῦ καὶ τότε μόνον παρετήρησεν ὅτι εἶχε κηλιδὰς αἵματος ἐπὶ τοῦ ὑπεκαμίσου.

Ὁ Ὀλιβιὲ, μετὰ γλυκύτητος τὴν ἀπεμάρκρυνε καὶ τότε ἤρχισεν αὐτὸς νὰ πλύνῃ διὰ τινος βλασάμου τὴν πληγὴν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ πατρὸς τῆς θέτων ἐπιδέσματος.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ πατὴρ τῆς, συνελθὼν κατὰ τι, ἐκ τῆς μεγάλης ἀγωνίας καὶ ἀνεπίεσας πρὸς αὐτοὺς μετὰ βλέμματος πλήρους στοργῆς ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς καὶ θέσας αὐτὴν εἰς τὴν τοῦ Ὀλιβιῆ, ἔσφιγγε ἀμφοτέρως ἰσχυρῶς. Τότε ἰγόνυπέθησαν πρό τῆς κλίνης του καὶ αὐτὸς προσεπάθησε ν' ἀνασκαυθῆ μετὰ κόπου, ἀλλὰ πά-

ραυτα ἔπεσε πάλιν καὶ μετὰ βραχυτάτου ἀναστεναγμοῦ ἐξέπνευσεν.

Τότε πλέον ἤρχισαν καὶ οἱ δύο νὰ κλιώσι καὶ νὰ ὀδυρόνται. Ὁ Ὀλιβιὲ τῇ διηγῆθη πῶς ὁ διδάσκαλός του ἐπὶ τῇ προσκλήσει τινὸς ἐξῆλθε τὴν νύκτα ἐκείνην ἡμοῦ μὲ αὐτὸν καὶ πῶς πρό τῶν ὀφθαλμῶν του ἐφρονεῖτο, ἠναγκάσθη δὲ νὰ μεταβῆ τὸ τόσον βαρὺ ἐκεῖνο σῶμα ἐπὶ τῶν ὤμων του μέχρι τῆς οἰκίας. Ἐν τούτοις ἡ μέγας θόρυβος ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ οἱ λυγμοὶ ἐξῆπνησαν τοὺς ὑπέρτατος ὄφτινες ἔσπευσαν νὰ γενετίσωσι πρό τοῦ νεκροῦ.

Περὶ τὴν πρωΐαν παρουσιάσθη ὁ εἰσαγγελεὺς, ὅστις χαρακτηρίσας τὸν Ὀλιβιὲ ὡς φονέα τοῦ διδάσκαλου του, ἔβριψεν αὐτὸν εἰς τὴν εἰρκτὴν. Ἐπείρανε δὲ ἡ Μαγδαληνὴ τὴν διήγησιν τῆς περιγράφουσα λίαν συγκινητικῶς τὰς ἀρετάς. τὴν εὐσεβίαν, τὴν πίστιν τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς μνηστῆρος. Πόσον ἤγαπα τὸν διδάσκαλόν του ὡς ἴδιον αὐτοῦ πατέρα, καὶ πῶς αὐτὸς ἀντεπεκρίνετο πληρέστατα εἰς τὴν ἀγάπην του, πῶς καίτοι πτωχὸν ἐξέλεξεν αὐτὸν ὡς γαμβρόν του γνωρίζων νὰ εὐγενῆ αἰσθήματα αὐτοῦ καὶ τὴν μεγάλην ἀφοσίωσιν του.

Ἡ Μαγδαληνὴ διηγῆθη ταῦτα πάντα καὶ προσέθηκεν ὅτι, ἀν ἀκόμη, ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτῆς, ὁ Ὀλιβιὲ ἤθελε βάλει τὴν μαχαίραν εἰς τὸ στήθος τοῦ πατρὸς τῆς, αὐτὴ μάλλον ἤθελε χαρακτηρίσῃ τὸ τοῦτο ὡς ἔργον τοῦ Σατανᾶ ἢ νὰ πιστεύσῃ ποτὲ ὅτι ἠδύνατο αὐτὸς νὰ πράξῃ ἐκουσίως τοιοῦτον κακούργημα.

Ἡ Σκουδερὴ, συγκινηθεῖσα ἐκ τῆς διηγῆσεως τῶν παθημάτων τῆς Μαγδαληνῆς, καὶ λίαν διατεθειμένη νὰ θεωρήσῃ ἀθῶον τὸν πτωχὸν Ὀλιβιὲ, ἔλαβε καὶ παρ' ἄλλων πληροφορίας, καὶ ἐβεβαιώθη πλέον ὅτι ὅσα εἶπεν ἡ κόρη περὶ τῶν οἰκιακῶν σχέσεων μεταξύ τοῦ διδάσκαλου καὶ συντροφου αὐτοῦ ἦσαν ἀκριβῆ.

Οἱ ὑπέρτατοι, οἱ γείτονες ἐπήνουν ἁμοφῶνως τὸν Ὀλιβιὲ ὡς νέον ἠθικόν, ἀρωσιωμένον, εὐσεβῆ καὶ ἐπιμελῆ. Οὐδεὶς προσῆψεν αὐτῷ κακόν τι καὶ ἐν τούτοις, προκειμένου περὶ τοῦ τρομεροῦ τούτου κακούργηματος, ὅλοι ἐσιώπων καὶ μετὰ διαταγμοῦ ὠμολόγουν ὅτι ἀκατανόητόν τι μυστήριον ἐκρύπτεται ἐν αὐτῷ.

Ὁ Ὀλιβιὲ, ὀδηγηθεὶς πρὸς τὸ «Φλογεροῦ βουλευτηρίου», διέψευσε, καθ' ἃ ἐπληροφόρηθη ἡ Σκουδερὴ, μετὰ τοῦ ἐννοητέρου τρόπου, καὶ μεγίστης εἰλικρινείας, τὴν ἐνοχλὴν αὐτοῦ, καὶ διεσχυρίσθη ὅτι, καὶ μὲν διδάσκαλός του, ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτοῦ, ἔπεσε νεκρὸς ἐπὶ τῆς ἡδοῦ ἀλλ' ὅτι ἐτραυματίσθη παρ' ἀγνώστου καὶ ὅτι ζῶντα ἔσμεν αὐτὸν μέχρι τῆς οἰκίας ἐνθα μετ' ὀλίγον ἐξέπνευσεν. Ἡ διήγησις λοιπὸν αὐτὴ συνεφώνει πληρέστατα μετὰ τῶν λεχθέντων παρὰ τῆς Μαγδαληνῆς.

Ἀπειράκις καὶ μετὰ μεγάλης προσοχῆς ἤκουσεν ἡ Σκουδερὴ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τοῦ τρομεροῦ συμβεβηκότος, προσπαθοῦσα νὰ ἐξάξῃ, μὴ τυχόν, συνέθη διενεξίς τις μεταξύ τυχνίτου καὶ συντροφου ἢ μήπως ὁ Ὀλιβιὲ, ἐκδοτος εἰς ὄργην καταλαμβάνουσαν πολλὰς καὶ τὸν κάλλιστον τῶν ἀνθρώπων, ἐξετίθεισε πράξιν, ἐν ἣ τὸ λογικὸν οὐδὲν μέρος ἔλαβεν.

Ἄλλ' ἐρ' ὅσον ἡ Μαγδαληνὴ, μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὠμίλει, περὶ τοῦ ἡσυχου οἰκιακοῦ βίου, ἐν

φ' οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἄνθρωποι μετ' εἰλικρινούς ἀγάπης συνδεμένοι ἔζων, ἐπὶ τοσοῦτον ἐξηλείφετο πάσα καὶ ὑπόψις περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ Ὀλιβιῆ.

Διότι καὶ ἀν ἀκόμη ἐλαμβάνετο ὡς βάσις ὅτι αὐτός, καίτοι ἀθῶος κατὰ τὰ φαινόμενα ὑπῆρξεν ὅμως ὁ φονεὺς τοῦ Καρδιλλιᾶ, ἡ Σκουδερὴ δὲν ἠδύνατο νὰ εὐρῆ, ἐντὸς τῆς πιθανότητος τὸ ἐλαττήριον, ὅπερ ὤθησεν αὐτὸν εἰς κακούργημα, κατίστρεψε διαπαντός τὴν εὐτυχίαν του.

Ἴδου τίς ἡ θέσις αὐτοῦ.

Εἶναι πτωχός, πλὴν ἐπιδέξιος.—Κατορθώνει νὰ προσελκύσῃ τὴν ἀγάπην τοῦ περιφημοτέρου γεινίτου. Ἀγαπᾷ τὴν θυγατέρα, ὁ διδάσκαλος ἐπιδοκιμαζει τὴν ἀγάπην του, τὴν ἐξασφαλίζουν αὐτῷ διὰ βίου εὐμερίαν καὶ εὐτυχίαν.

Πλὴν, ἀν ὀφθαλμοῦς, Κύριος οἶδεν ἐκ τινος ἀφορμῆς, νὰ φονεύσῃ, ἐν καιρῷ ψυχικῆς ὀργῆς, τὸν εὐεργέτην καὶ πατέρα του, ὅποιον σατανικὴν ὑποκρισίαν πρέπει νὰ τῷ ὑποθέσῃ τις, ὥστε μετὰ τὴν πράξιν, νὰ δεῖξῃ τοιαύτην συμπεριφορὰν ἀθῶου. Μετὰ στερεὰς ἐπομένως πεποιθήσεως περὶ τῆς ἀθῶότητος τοῦ Ὀλιβιῆ, ἡ Σκουδερὴ ἀπαράσκειν ἵνα σώσῃ παντὶ σθένει τὸν δυστυχῆ αὐτὸν νέον.—Πρόσφορον τῇ ἐφάνῃ, πρὶν ἢ ἐπικαλεσθῆ τὴν βασιλικὴν εὐσπλαγγίαν, ν' ἀπειθυνθῆ πρὸς τὸν πρόεδρον Λαριγγῆν καὶ ἐκθέτουσα αὐτῷ πάντα τὰ περιστατικὰ, ἅτινα τόσον ἐν γλώττωσ ὠμίλων περὶ τῆς ἀθῶότητος τοῦ Ὀλιβιῆ, νὰ καταστήσῃ αὐτὸν προσετικὸν καὶ νὰ διεγείρῃ ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ τοιαύτην εὐνοικὴν πεποίθησιν περὶ τοῦ κατηγορημένου, ὥστε νὰ καταστήσῃ καὶ αὐτὸς ἀργότερον τοὺς δικαστὰς ἐπιεικεῖς.

Ὁ Λαριγγῆς, ὑπέβλεψε τὴν Σκουδερὴ, μετὰ τοῦ βραχυτάτου σεβασμοῦ, ἔν καὶ ἐνεκα τῆς μεγάλης βασιλικῆς εὐνοίας, ἐδικαιοῦτο νὰ χαίρῃ ἢ διακεκριμένη Δέσποινα. Ἄλλ' ἀφρο ἡσύχως ἤκουσε πάντα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν συγερὰν αὐτὴν πράξιν, καὶ εἰς τὰς σχέσεις τοῦ Ὀλιβιῆ καὶ τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ, μετὰ λεπτοῦ καὶ σχεδὸν ὑπόπτου μειδιήματος, ὑπέδειξεν ὅτι καίτοι μὴ παραδεχόμενος καθ' ὀλοκληρίαν τὰς ἐπιβεβαιώσεις, ἀς μετὰ πείστων δακρύων συνῶδευεν ἡ Δεσποίνη, οὐχ' ἦτιον ὅμως δὲν δεικνύει ἐχθρικῶς πρὸς τὸν κατηγορούμενον καὶ ὅτι, ὡς ἀμερόληπτος δικαστὴς δὲν ἐκώφευεν εἰς ὅτι ἠδύνατο νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ. Ὅτε ὅμως ἡ Δεσποίνη ἐντελῶς ἐξηγητήμενη, ἔσπευσεν ἡμιλοῦσα, καὶ ἐσπόγγισε τὰ δάκρυα τῆς, ὁ Λαριγγῆς εἶπε πρὸς αὐτὴν.

—Δὲν ἀμφιβάλλω, κυρία μου, ὅτι ὑμεῖς, συγκινηθεῖσα ἐκ τῶν δακρύων νέας ἐρωτευμένης κόρης, ἐν πάσῃ πεποιθήσει, πιστεύετε καὶ λέγετε πάντα ταῦτα, διότι δὲν δύνασθε νὰ ἐνοήσῃτε τοιαύτην τρομερὰν πράξιν. Πλὴν ἄλλως σέπτεται δικαστῆς, συνειθισμένος νὰ ἀφαιρῇ τὴν προσωπικὰ τῆς ὑποκρισίας. Δὲν δύναμαι βεβιαίως νὰ ἀναπτύξω τὴν πορείαν τῆς δίκης, ἀλλὰ, Κυρία μου, κάμνω τὸ χρεῖός μου καὶ δὲν ἐνοιάζομαι ποσὸς εἰς τὴν κοινήν γνώμην. Οἱ κακούργοι θέλουσι τιμωρηθῆ ὅπως δεῖ, παρὰ τοῦ «Φλογεροῦ Βουλευτηρίου». Ὅπερ δὲν γνωρίζει ἐμὴ πῶς καὶ αἶμα. Ἄλλ' ἐπιτρέψατέ μου, ἀξιότιμος Δεσποίνη, ὅπως ἵνα μὴ παρῆλθω πρό τῶν ὀφθαλμῶν σας ὡς θηρίον κατὰ τὴν σκληρότητα, νὰ σας ἐκθέσω ἐν ὀλίγοις, τὴν ἐνοχλὴν τοῦ νέου

αὐτοῦ κακούργου, ὅστις χάρις εἰς τὸν Ὑψιστον συνελήφθη ἐγκαίρως, ἡ δὲ ὀφείνουσα θέλει σας κάμει νὰ ἀποβῆψητε τοῦ λοιποῦ τὴν εὐπιστίαν σας, ἥτις τιμὰ μὲν ὕμης, ἀλλ' ἦτις δι' ἐμὴ ἤθελεν εἶσθε πάντῃ ἀσύγγνωστος.

Τὴν πρωΐαν λοιπὸν, εὐρίσκειται ὁ Ρενὲ Καρδιλλιᾶ φονεμένος διὰ μαχαίρας καὶ οὐδεὶς ἄλλος εἶναι πλῆστον τοῦ ἢ θυγάτηρ αὐτοῦ καὶ ὁ Ὀλιβιὲ Βρεσσῶν.

Ἐν τῷ καιτῶνι τοῦ Ὀλιβιῆ μεταξύ ἄλλων εὐρίσκειται μαχαίρα καθημαγμένη, ἀκριβῶς, προσημοζομένη εἰς τὴν πληγὴν. Αὐτὸς διεσχυρίζεται ὅτι ὁ Καρδιλλιᾶς ἐτραυματίσθη ἐν καιρῷ νυκτός καὶ πρό τῶν ὀφθαλμῶν του. Τὸν ἐρωτᾷ.

—Ἦθελον νὰ τὸν ἠστυεύσωσιν;

—Δὲν γνωρίζω, ἀποκρίνεται!

—Πῶς; τῷ λέγω, ἀφρο ἔσπευέσο μετ' αὐτοῦ δὲν ἠδύνηθη νὰ ἀποκρούσῃς τὸν φονέα, νὰ τὸν κρατήσῃς, ἢ τοῦλάχιστον νὰ προσκαλέσῃς βοήθειαν;

—Διότι, μὲ ἀποκρίνεται, δέκα πέντε ἕως εἴκοσι βήματα μακρὰν ἠκολούθουν τὸν διδάσκαλον.

—Ἄλλὰ διατί εἰς τοιαύτην ἀπόστασιν, τὸν ἐρωτᾷ;

—Ὅπως ἤθελον αὐτὸς πάντοτε, μὲ ἀπαντᾷ.

—Πῶς ὁ Καρδιλλιᾶς εὐρέθη τόσον ἀργὰ εἰς τὸν δρόμον, ἐπαναλαμβάνω.

—Τοῦτο δὲν δύναμαι νὰ εἶπω.

—Ἐξῆλθε τῆς οἰκίας ὁ Καρδιλλιᾶς ἄλλοτε μετὰ τὰς ἐννιά τῆς νυκτός;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ὁ Ὀλιβιὲ παραζαλλίζεται στενοχρηταίκα, ἀναστενάξει, χνίει δάκρυα καὶ ἐπιβεβαιῶι, ἡμῶν εἰς ὅτι, ἔχει ἐρόν, ὅτι ἀληθῶς τὴν νύκτα ἐκείνην ἐξῆλθε καὶ ὅτι εἰς τὸν δρόμον εὐρε τὸν θανατον.

Παρατηρήσατε τώρα, Δεσποίνη, εἶναι πλέον ἀποδεδειγμένον μετὰ τῆς μεγαλειτέρας βεβαιότητος ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα ὁ Καρδιλλιᾶς δὲν ἐξῆλθε παντάπασί τῆς οἰκίας, ὥστε ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ Ὀλιβιῆ, ὅτι εἶχεν ἐξέλθει μετ' αὐτοῦ εἶναι ἀνανδίστατον ψεύδος. Ἡ ἔξω θύρα τῆς οἰκίας κλείει μετὰ κλειδῶς τόσον ἰσχυρῶς ὥστε κάμνει μεγάλον θόρυβον. Ἡ δὲ πτέρυξ τρίζει τόσον πολὺ, ὥστε ὅταν ἀνοίγῃ ἢ κλειθῇ ἀντηχεῖ φρικτὰ εἰς τὸ ἀνω πάτωμα τῆς οἰκίας. Πρὸς δὲ εἰς τὸ ἰσόγειον, ὅπως παραπλεύρως τῆς μεγάλης θύρας, κατοικεῖ ὁ γέρον τεχνίτης Κλαυδῖος Πατροῦ μετὰ τῆς ὑπηρετίας του, γραικίς, εἰσέτι ὅμως ἀμακίαις, εὐκνήστον καὶ ζωηρὰς γυναικὸς Ἀμφότεροι αὐτοὶ ἤκουσαν τὸν Καρδιλλιᾶ κατὰ τὴν συνθήειάν του κατερχόμενον τὴν κλίμακα ἀκριβῶς κατὰ τὰς ἐννιά, κλείσαντα τὴν ἐξώθυραν μετὰ πολλοῦ θορύβου καὶ μετὰ ταῦτα ἀναβάντα πάλιν, ὅπως ἀναγνώσῃ τὴν προσεχῆν ὅπως ἀμακίαις, εὐκνήστον καὶ ζωηρὰς γυναικὸς Ἀμφότεροι αὐτοὶ ἤκουσαν τὸν Καρδιλλιᾶ κατὰ τὴν συνθήειάν του κατερχόμενον τὴν κλίμακα ἀκριβῶς κατὰ τὰς ἐννιά, κλείσαντα τὴν ἐξώθυραν μετὰ πολλοῦ θορύβου καὶ μετὰ ταῦτα ἀναβάντα πάλιν, ὅπως ἀναγνώσῃ τὴν προσεχῆν ὅπως ἀμακίαις, εὐκνήστον καὶ ζωηρὰς γυναικὸς Ἀμφότεροι αὐτοὶ ἤκουσαν τὸν Καρδιλλιᾶ κατὰ τὴν συνθήειάν του κατερχόμενον τὴν κλίμακα ἀκριβῶς κατὰ τὰς ἐννιά, κλείσαντα τὴν ἐξώθυραν μετὰ πολλοῦ θορύβου καὶ μετὰ ταῦτα ἀναβάντα πάλιν, ὅπως ἀναγνώσῃ τὴν προσεχῆν ὅπως ἀμακίαις, εὐκνήστον καὶ ζωηρὰς γυναικὸς Ἀμφότεροι αὐτοὶ ἤκουσαν τὸν Καρδιλλιᾶ κατὰ τὴν συνθήειάν του κατερχόμενον τὴν κλίμακα ἀκριβῶς κατὰ τὰς ἐννιά, κλείσαντα τὴν ἐξώθυραν μετὰ πολλοῦ θορύβου καὶ μετὰ ταῦτα ἀναβάντα πάλιν, ὅπως ἀναγνώσῃ τὴν προσεχῆν ὅπως ἀμακίαις, εὐκνήστον καὶ ζωηρὰς γυναικὸς Ἀμφότεροι αὐτοὶ ἤκουσαν τὸν Καρδιλλιᾶ κατὰ τὴν συνθήειάν του κατερχόμενον τὴν κλίμακα ἀκριβῶς κατὰ τὰς ἐννιά, κλείσαντα τὴν ἐξώθυραν μετὰ πολλοῦ θορύβου καὶ μετὰ ταῦτα ἀναβάντα πάλιν, ὅπως ἀναγνώσῃ τὴν προσεχῆν ὅπως ἀμακίαις, εὐκνήστον καὶ ζωηρὰς γυναικὸς Ἀμφότεροι αὐτοὶ ἤκουσαν τὸν Καρδιλλιᾶ κατὰ τὴν συνθήειάν του κατερχόμενον τὴν κλίμακα ἀκριβῶς κατὰ τὰς ἐννιά, κλείσαντα τὴν ἐξώθυραν μετὰ πολλοῦ θορύβου καὶ μετὰ ταῦτα ἀναβάντα πάλιν, ὅπως ἀναγνώσῃ τὴν προσεχῆν ὅπως ἀμακίαις, εὐκνήστον καὶ ζωηρὰς γυναικὸς Ἀμφότεροι αὐτοὶ ἤκουσαν τὸν Καρδιλλιᾶ κατὰ τὴν συνθήειάν του κατερχόμενον τὴν κλίμακα ἀκριβῶς κατὰ τὰς ἐννιά, κλείσαντα τὴν ἐξώθυραν μετὰ πολλοῦ θορύβου καὶ μετὰ ταῦτα ἀναβάντα πάλιν, ὅπως ἀναγνώσῃ τὴν προσεχῆν ὅπως ἀμακίαις, εὐκνήστον καὶ ζωηρὰς γυναικὸς Ἀμφότεροι αὐτοὶ ἤκουσαν τὸν Καρδιλλιᾶ κατὰ τὴν συνθήειάν του κατερχόμενον τὴν κλίμακα ἀκριβῶς κατὰ τὰς ἐννιά, κλείσαντα τὴν ἐξώθυραν μετὰ πολλοῦ θορύβου καὶ μετὰ ταῦτα ἀναβάντα πάλιν, ὅπως ἀναγνώσῃ τὴν προσεχῆν ὅπως ἀμακίαις, εὐκνήστο

Ἔργος ἠσθάνθη ἡ Σκουδερὴ ἐπὶ τῇ τρομερᾷ ταύτῃ ὑπονοίᾳ. Τῇ ἐφαίνεται ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν ἐσίβητο οὔτε πίστιν οὔτε ἀρετὴν, ἀλλ' ὅτι ἀνεκάλυπτεν ἀκόμη καὶ εἰς τὰς βαθείας καὶ μυστηριώδεις σκέψεις φύους καὶ ἐνοχλῆν. Ἡ γέρθη καὶ τὸ μόνον ὄπερ, ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτῆς ψυχικῇ στενοχωρίᾳ, ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ πρὸς αὐτὸν ἦτο; Φανήτε φιλάνθρωποι!

Ἐνθ' προτίθετο νὰ καταβῇ τὴν κλίμακα, ἐνθα μετὰ πλείστον εὐγενῶν φιλοφρονησῶν τὴν συνώδευσε ὁ Πρόεδρος, τῇ ἐπέπληθε, καὶ αὕτη ἀγνοεῖ πῶς, περιεργος τις σκέψης καὶ βιαζίως στραφεῖσα πρὸς αὐτὸν ἠρώτησεν·

— Ἡθελε μοι ἐπιτραπῆ, νὰ ἴδω τὸν δυστυχῆ Ὀλιβιέ Βρεσσόν;

Ὁ Ἀργινῆς; ἀνετίσας αὐτὴν μετὰ σκεπτικῶν ὕφους ἐμειδίασε καὶ πάλιν κατὰ τὸν ἰδιόζοντα αὐτῷ δυσάριστον τρόπον καὶ τῇ ἀπῆλθε·

— Βεβαίως, βεβαίως καὶ τοιουτοτρόπως, ἀξιότιμος Δεσποίνε, ἴσως διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σας θέλετε ἐννοήσῃ περισσότερον ἢ διὰ τῆς φωνῆς τῶν αἰσθημάτων σας τὴν ἐνοχλῆν ἢ τὴν ἀθωότητα τοῦ Ὀλιβιέ. Ἐὰν δὲν ἰδῆτε τὴν σκοτεινὴν διαμονὴν τοῦ ἐγκλήματος, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ φαντασθῆτε ὅλους τοὺς βαθμοὺς τῶν εἰκότων τῆς ἀνθρωπίνης καταπτώσεως. Θέλω διατάξῃ ὅπως, ἐντὸς δύο ὥραν, αἱ πύλαι τῆς εἰρηκτῆς ὡσὶν ἀνοικταὶ δι' ὑμᾶς καὶ τότε θέλουσι σὰς παρουσιάσει τὸν Ὀλιβιέ, οὐτινος ἡ τύχη τοσοῦτον διήγειρε τὸ ἕμπερον ἐνδιαφέρον.

(Ἔπεται συνέχεια)

Η ΔΙΑΣΩΣΙΣ

(εἰκὼν Ματθαίου Σπρίθ)

καλλιτέχνης, ὁ γράψας τὴν ὠραίαν εἰκόνα ἣν σήμερον παραθέτομεν, παρέστησεν ἐν τῶν συνήθων ἐκείνων ἐπισοδίων, τὰ ὅποια συμβαίνουσιν εἰς τὰς Ἄλπεις. Δὲν παρέχεται ἔτος, καθ' ὃ τὰ ἀπότομα ἐκείνα ὄρη νὰ μὴ ἀπαιτήσωσιν ἐν ἡ πλείοτερον θύματα. Οἱ βράχοι εἶναι ἀπαρῶνες καὶ ὀλισθηροὶ, αἱ φάραγγες σκοτειναὶ, καὶ ὁ πῦρ τοῦ ἀνθρώπου, ὅσον καὶ ἂν ἦναι ἐξησκημένος, παρσύρεται ἐνίοτε, μὴ δυνάμενος νὰ στερεωθῇ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· τὸ σῶμα ἀπύλλυσι τὴν ἰσορροπίαν καὶ ὁ ἄνθρωπος, μὴ ἔχων πού νὰ στηριχθῇ, κρημνίζεται ἀπὸ βράχου εἰς βράχον μέγρις οὐ πίπτει ἀμορπον πτώμα εἰς τὴν ἄβυσσον.

Ἐνταῦθα ὁ ζωγράφος παριστᾷ ἡμῖν μίαν τῶν γενναίων ἐκείνων χωρικῶν, δι' ἧς τὰ ὄρη εἶναι τὸ σύνθημα ἐνδιαιτήμα, διότι ἐκεῖ μένουσι φυλάττουσαι τὰς ἀγελάδας. Εἶναι κόρη στιβαρὰ καὶ ἀτρόμητος, ἥτις ἐκατοντάκις ἤδη ἀνῆλθε καὶ κατῆλθε τὰ δυσχερέστερα τοῦ ὄρους μέρη, κόρη ἥτις ἔδουσα εὐθύμως οὐδέποτε ἐσυλλογίσθη τὸν κίνδυνον, ὃν ἀνά πᾶν βῆμα διατρέχει ὁ ἠδοπόρος εἰς τὰ ὄρη ἐκείνη. Σήμερον ὅμως, εἴτε ἀφρημένη οὐσα ἐκ μυχίου τῆς καρδίας αἰσθημάτων πρὸς τινὰ τῶν νεῶν τοῦ χωρίου της, εἴτε θέλουσα νὰ δρέψῃ ὀρεῖνον ἄνθος φυόμενον ἐν μέσῳ ὑψηλῆς τινος σχισμάδος, δὲν ἐπρόσεξεν.

ὁ πῦρ αὐτῆς ὀλισθήσῃ καὶ ἡ κόρη ἐκρημνίσθη. Εὐτυχῶς ἡ εἰσὴς αὐτῆς, ἐκ γονδρού καὶ στερεοῦ ὑφάσματος κατεσκευασμένη, εὗρεν ἐν τῇ πτώσει στερεὰν βίβαν, καὶ τὸ μικρὸν τοῦτο στήριγμα ἤρσεν ὅπως κρατήσῃ αὐτὴν μετέωρον εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ. Ἄλλ' ἡ συγκίνησις της ἦτο μεγάλη καὶ ἡ κόρη ἐλιποθύμησεν.

Νέος χωρικός, ὅστις πρὸ πολλοῦ ἔτρεφεν αἰσθημα τρυφερόν πρὸς αὐτὴν, ἐξῆλθε τὴν πρῶταν ἐκείνην εἰς θήραν· εἶδε μακρόθεν τὴν κόρην περιφερομένην ἐπὶ τῶν βράχων καὶ ἐπειδὴ ἠρέσκετο νὰ βλέπῃ αὐτὴν καὶ μακρόθεν, τὴν παρηλοῦσθε διὰ τοῦ βλέμματός του.

Ἀφῆκε τὴν βλέπει ἐξαφανιζομένη ἐμπρὸς του, ἀκούει κραυγὴν τρόμου, καταθέτει τὸ ὄπλον του καὶ σπεύδει εἰς σημεῖον ὑψηλότερον· ἐκείθεν δὲ βλέπει τὸ συμβῆναι, βλέπει κάτωθεν αὐτοῦ τὴν κόρην κειμένην ἐπὶ ἐξοχῆς τοῦ βράχου· ἄρα γε ζῆ ἢ ἀπέθανεν; Ὡς παράφρων καὶ ἀψηφῶν τοῦ κινδύνου πηδᾷ ἀπὸ βράχου εἰς βράχον, καὶ τέλος φθάνει εἰς τὸ μέρος, ὅπου κείται αὕτη ὡς νεκρά. Ἀμφιβῶν τὴν χεῖρά της ἢ χεῖρ της καταπίπτει ἀναίσθητος, ἐγείρει τὴν κεφαλὴν της— ἡ κεφαλὴ εἶναι ἀκίνητος· εἰσάγει ὀλίγον οἶνον διὰ τῶν πελιδνῶν χειλέων της, καὶ ὦ χαρὰ! ἀκούει ἐλαφρὸν στεναγμὸν ἐξερχόμενον τοῦ στόθους της. Ζῆ λοιπόν!

Μετ' ὀλίγον συνέχεται ἡ κόρη καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της προσηλόνονται νωθροὶ κατ' ἄρχας καὶ εἶπαιτα γλυκεῖα καὶ μειδιῶντες εἰς τὸν σωτήρᾳ της.— «Μ' ἔσωσες; ψιθυρίζει.» Αὐτὸς τὴν κρατεῖ εἰς τὰς ἀγκάλας του. «Διατί, ἔρωτά, δὲν ἤθελες ν' ἀναποκηθῆς εἰς τὸν ἔρωτά μου;— «Οἱ γονεῖς μου δὲν μοι τὸ ἐπέτρεπον.» ἀπαντᾷ ἡ κόρη, — «Τώρα ὅμως εἰσὶ ἰδικῆ μου! λέγει ὁ νεανίας πλήρης χαρᾶς· τώρα μοι ἀνήκει. Ἐνταῦθα ἐνώπιόν της μεγαλοπεποῦς φύσεως, ἐνταῦθα ὅπου μόνον ὁ Θεὸς μάς ἀκούει, σοὶ ἠμῶν τὸν ἰερώτερον τῶν ὄρκων. Αὐτοὶ οἱ βράχοι, εἴτινες μάς περικυκλοῦσιν. αὐτὸς ὁ οὐρανὸς, ὅστις ὑψοῦται ὑπεράνω ἡμῶν, αὐτὴ ἡ ἄβυσσος, ἥτις χαίνει πρὸ τῶν ποδῶν μας ἔστωσαν οἱ μάρτυρες τοῦ ἀρραθῆνος ἡμῶν!» Γλυκὴ τῆς κόρης μειδιῶσα ἦτο ἡ μόνη ἀπάντησις εἰς τοὺς φλογερούς τούτους λόλους τοῦ ἔραστοῦ.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ SCRIBE ΟΙ ΔΥΟ ΣΥΖΥΓΟΙ

Κωμῳδία μονόπρακτος κατ' ἔλεν-θέραν μετάφρασιν

υπο Θ. Ν. Φ. (Συνεχία τῆς προηγούμεν. φύλλου).

ΣΚΗΝΗ ΙΓ΄.

Οἱ ἀνωτέρω, Πιστῆρος εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένοι.

Πιστ. — Ἐδωριστὸ τὴν κυρίαν της μαγικῆς αὐτῆς ἐπαύλας, διὰ τὰς τόσας περικοπιῆσεις. Σὰς βεβαίω, ἐνόμισα ὅτι ὡς διὰ μαγείας εὐρισκόμην εἰς τὴν κατοικίαν μου. Τὰ πάντα ὠραία, τὰ πάντα λαμπρά, σεις ὅμως εἴσθε καὶ τούτων ὄλων ὠραιότερα (πρὸς τὴν Ἀναστασίαν). Τῇ ἀληθείᾳ εἶναι τρέλλα ἢ γυναικῆ μου.

Ἀναστασία. — Δὲν σὰς τὸ ἔλεγα! ἀλλ' εἶναι ἀκόμη ταραμμένη ἀπὸ τὸ ἔξαφνον της παρουσίας σας.

Πιστ. Ἐννοια σου καὶ τὰ καταλαμβάνω (μεγαλοφώνως πρὸς τὴν Ἐλέζα). Εἶναι πρῶγμα παρόδοξον, πῶς ἔνθροποι οἱ ὅποιοι... πρῶτην φορὰν συναντῶνται, ἐλκύνονται ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον ἀπὸ ἐν εἶδος συμπαθείας.

Ἀναστασία. — (ταπεινῇ τῇ φωνῇ). Παρακαλῶ προχωρεῖτε, θὰ σὰς ἐννοήσῃ.

Πιστ. (ὠσαύτως). Τώρα δὲ ὀμιλήσω ὀλίγα μεταφορικῶς, μὴ φοβεῖσαι. (Μεγαλοφώνως). Ἐδῶ βεβαίως ἐνεργεῖ μίᾳ ἐλκτικῇ δυνάμει ἀκατάσχετος, διότι ἄλλως δὲν ἐξηγεῖται τὸ τί αἰσθάνεται ὁ ἐρχόμενος εἰς αὐτὰ τὰ μέρη. Σοῦ φαίνεται ὅτι σὲ μαγεύουν καὶ ὅτι μίᾳ δυνάμει ἀόρατος σὲ κρατεῖ καὶ σ' ἐμποδίζει νὰ κινηθῆς πρὸς τὰ ὀπίσω. (Πρὸς τὴν Ἀναστασίαν) Σοῦ ἄρεσαν, ὅπως τὰ εἶπα σκεπαστά;

Ἀναστασία. — Ὁραία! Ὁραία (Μεγαλοφώνως) Κυρία, δὲν λέγετε καὶ σεις τίποτε;

Ἐλέζ. (Κυρικεινῶν) Ἀναμφιβόλως, κύριε, αὐτὴ σὰς ἡ ἐπίσκεψίς... πολὺ μὰς καταθέλει, ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μοι, πρὶν ἐλθῶμεν εἰς ἐντυτέρας ἐξηγήσεις, νὰ συνέλθω ὀλίγον, διότι αὐτὴν τὴν στιγμήν εἶμαι, ὁμολογῶ, τεταραμμένη τούτοις...

Πιστ. — Ὡ, αὐτὸ πολὺ μὲν κολακεύει, καὶ ὅταν σχετισθῶμεν περισσότερον...

Ἐλέζ. — Θὰ προσπαθῆσω, κύριε, νὰ ἐξελέψω τὴν δυσάριστον ἐντύπωσιν, τὴν ὅποιαν ἴσως σὰς ἐπροξένησε τοιαύτῃ ὑποδοχῇ. Δὲν πιστεύω δὲ νὰ καταπειρῶ τὸ ταξιδιόν σας;

Πιστ. — Τῇ ἀληθείᾳ δὲν βιάζομαι. Ὁ καιρὸς εἶναι ἰδικός μας. (κατ' ἰδίαν). Μ' ἄρσκει ὑπερβολικῇ ἢ ἀποκατάστασις ὅταν μάλιστα γίνεται ὑπὸ τοιούτους ὄρους, ὥστε νὰ ἔχω ὁ εὐτυχὴς ἐγὼ θνητὸς δύο οἰκογενείας. Θὰ ἐπισκέπτομαι τὴν μίαν ὑποχρεωτικῶς, τὴν δὲ ἄλλην... ἐκτάκτως καὶ χάριν ἀναψυχῆς.

Ἀναστασία. — (Μετ' ἄνοιον). Παρεπονείσθε πρὸ ὀλίγου, κυρία, ὅτι θὰ δειπνήσητε μόνη καὶ διατὶ τάχα ὁ κύριος νὰ μὴ σὰς κάμῃ τὴν τιμὴν... (ταπεινῇ τῇ φωνῇ) ἐκεῖ ὅπου ἐφθασαν τὰ πράγματα δὲν ἀρμόζει νὰ μὴ τὸν προσκαλέσεται.

Ἐλέζ. Ἄς ἦναι, κάμῃ ὅτι θέλεις, διατάξου... Ἄχ! δὲν ἠμπορῶ πέλον νὰ κρατήσω τὰ δάκρυα.

ΣΚΗΝΗ ΙΔ΄.

Οἱ ἀνωτέρω Καλλιᾶδος.

Καλλ. Ὁχι δὲν φεύγω πρῶται νὰ της ὀμιλήσω (ἰδὼν τὸν Πιστῆρον). Ποῖος εἶναι αὐτός; Πιστ. Νὰ δειπνήσωμεν μαζί, εἶναι δι' ἐμὲ μεγάλη εὐτυχία (ἀσπαστάς τὴν χεῖρα της Ἐλέζης).

Καλλ. — Θὰ μοι ἐπιτρέψητε, δεσποίνε, ἀφοῦ προηγουμένως ζητήσω συγγνώμην, ν' ἀποχωρήσω, διότι ἡ παρουσία μου καθίσταται, βλέπω, φορτικῇ.

Ἐλέζ. — Καθόλου, Κύριε.

Καλλ. — Παρατηρῶ ὅτι τὸ ἀσκητήριόν σας δὲν εἶναι ὡς ἐνομιζέτο ἀπρόσιτον. Σὰς ἀποχαιετῶ δὲ, βέβαιος ὅτι δὲν διατρέχετε

κανένα κίνδυνον ἐν μέσῳ τῆς ἐρημίας, ἀφ' οὗ ἔχετε τοιαύτην συντροφίαν.

Πιστ. (κατ' ἰδίαν). Ποῖος εἶναι ἄρα γὰρ αὐτὸς ὁ τοιαυτοῦτης;

Ἐλέζ. — Δὲν ἐννοῶ, Κύριε, ποῖαν ἔχετε ἀφορμὴν παραπόνου.

Καλλ. — Ἐγὼ, Κυρία, παραπόνου; καὶ ἐν τίνι δικαιοῦμαι νὰ παραπονέθω; ἀνελογοῦσιν ἄπλως ὅτι πολλοὶ εἶναι ὀλιγώτερον ὀδυνηρὸν νὰ χάσῃ τις διὰ παντός ἐν τι πρόσ-ωπον παρὰ νὰ παύσῃ νὰ τὸ ὑπολήπτειται, καὶ ὅτι εἰσθάνεται τις ἐνίοτε ἠναγκασμένους νὰ μετανοῇ εἰς τὰς κλίσεις του καὶ νὰ αἰσθάνηται τὴν λύπην δεινῆς ἀπογοιτεύσεως.

Ἐλέζ. — Ποῖαν ἰδέαν, πρὸς Θεοῦ, ἐσχημάτισε περὶ ἐμοῦ! Τῇ ἀληθείᾳ, κύριε, μὲ παρὰ πολλὴν σπουδὴν δίδετε καὶ ἀποσύροτε τὴν ὑπόληψίν σας καὶ μὲ ὑπερβάλλουσαν ἀσθητικότητα καταδικάζετε μίαν ἀστειότητα, τῆς ὁποίας, τώρα βλέπω τὰς λυπηρὰς συνεπείας, ἐνῶ τὸ κατ' ἀρχὰς ἐθέτωρον ὄλος ἄθωον. Σὰς εἶπον σήμερον τὴν πρῶταν ὅτι ἡ κυρία Καλλιᾶδου ἦτο ἀπόστα καὶ ὅτι ἐγὼ εἶμαι μίς τῶν φίλων της. Μάθετε λοιπὸν πρὸς ἀποφυγὴν περιτὰρῶ παρεξηγήσεων ὅτι δὲν εἶναι τοῦτο ἀληθὲς καὶ ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἡ κυρία Καλλιᾶδου.

Καλλ. — (Ἐν παραφορᾷ). Τί λέγετε!... ἀληθῶς; ἡ μὴπως παρήκουσα! Εἴσθε τρόντι...

Πιστ. (μὲ τόνον). Ναι, κύριε.

Ἐλέζ. — Ἐννοεῖτε λοιπὸν τώρα ὅτι πρῶται νὰ δοθῇ πέρασ εἰς τὸ ἐπισοδίου τοῦτο (πρὸς τὸν Πιστ.) Πολὺ λυποῦμαι, κύριε, ὅτι σὰς ἀναγκάζω νὰ φανερωθῆτε ποῖος εἴσθε, ἀλλ' ὡς βλέπετε αἱ περιστάσεις δὲν ἐπιδέχονται περαιτέρω ἀναβολὴν. Ἄν καὶ ὁ Κύριος εἶναι ξένος, οὐχ ἦτο δὲν ἐπιθυμῶ νὰ στεριθῶ τὴν ὑπόληψίν του· ὅθεν σὰς παρακαλῶ νὰ τῇ ἐπῆτε ποῖος εἴσθε καὶ ποῖα σχέσις ὑπάρχει μεταξύ μας. Ἐλα Ἀναστασία (ἐξέσχηται).

(Ἔπεται συνέχεια)

Ἐλέζ. — Ἐννοεῖτε λοιπὸν τώρα ὅτι πρῶται νὰ δοθῇ πέρασ εἰς τὸ ἐπισοδίου τοῦτο (πρὸς τὸν Πιστ.) Πολὺ λυποῦμαι, κύριε, ὅτι σὰς ἀναγκάζω νὰ φανερωθῆτε ποῖος εἴσθε, ἀλλ' ὡς βλέπετε αἱ περιστάσεις δὲν ἐπιδέχονται περαιτέρω ἀναβολὴν. Ἄν καὶ ὁ Κύριος εἶναι ξένος, οὐχ ἦτο δὲν ἐπιθυμῶ νὰ στεριθῶ τὴν ὑπόληψίν του· ὅθεν σὰς παρακαλῶ νὰ τῇ ἐπῆτε ποῖος εἴσθε καὶ ποῖα σχέσις ὑπάρχει μεταξύ μας. Ἐλα Ἀναστασία (ἐξέσχηται).

Ἐλέζ. — Ἐννοεῖτε λοιπὸν τώρα ὅτι πρῶται νὰ δοθῇ πέρασ εἰς τὸ ἐπισοδίου τοῦτο (πρὸς τὸν Πιστ.) Πολὺ λυποῦμαι, κύριε, ὅτι σὰς ἀναγκάζω νὰ φανερωθῆτε ποῖος εἴσθε, ἀλλ' ὡς βλέπετε αἱ περιστάσεις δὲν ἐπιδέχονται περαιτέρω ἀναβολὴν. Ἄν καὶ ὁ Κύριος εἶναι ξένος, οὐχ ἦτο δὲν ἐπιθυμῶ νὰ στεριθῶ τὴν ὑπόληψίν του· ὅθεν σὰς παρακαλῶ νὰ τῇ ἐπῆτε ποῖος εἴσθε καὶ ποῖα σχέσις ὑπάρχει μεταξύ μας. Ἐλα Ἀναστασία (ἐξέσχηται).

Ἐλέζ. — Ἐννοεῖτε λοιπὸν τώρα ὅτι πρῶται νὰ δοθῇ πέρασ εἰς τὸ ἐπισοδίου τοῦτο (πρὸς τὸν Πιστ.) Πολὺ λυποῦμαι, κύριε, ὅτι σὰς ἀναγκάζω νὰ φανερωθῆτε ποῖος εἴσθε, ἀλλ' ὡς βλέπετε αἱ περιστάσεις δὲν ἐπιδέχονται περαιτέρω ἀναβολὴν. Ἄν καὶ ὁ Κύριος εἶναι ξένος, οὐχ ἦτο δὲν ἐπιθυμῶ νὰ στεριθῶ τὴν ὑπόληψίν του· ὅθεν σὰς παρακαλῶ νὰ τῇ ἐπῆτε ποῖος εἴσθε καὶ ποῖα σχέσις ὑπάρχει μεταξύ μας. Ἐλα Ἀναστασία (ἐξέσχηται).

Ἐλέζ. — Ἐννοεῖτε λοιπὸν τώρα ὅτι πρῶται νὰ δοθῇ πέρασ εἰς τὸ ἐπισοδίου τοῦτο (πρὸς τὸν Πιστ.) Πολὺ λυποῦμαι, κύριε, ὅτι σὰς ἀναγκάζω νὰ φανερωθῆτε ποῖος εἴσθε, ἀλλ' ὡς βλέπετε αἱ περιστάσεις δὲν ἐπιδέχονται περαιτέρω ἀναβολὴν. Ἄν καὶ ὁ Κύριος εἶναι ξένος, οὐχ ἦτο δὲν ἐπιθυμῶ νὰ στεριθῶ τὴν ὑπόληψίν του· ὅθεν σὰς παρακαλῶ νὰ τῇ ἐπῆτε ποῖος εἴσθε καὶ ποῖα σχέσις ὑπάρχει μεταξύ μας. Ἐλα Ἀναστασία (ἐξέσχηται).

Ἐλέζ. — Ἐννοεῖτε λοιπὸν τώρα ὅτι πρῶται νὰ δοθῇ πέρασ εἰς τὸ ἐπισοδίου τοῦτο (πρὸς τὸν Πιστ.) Πολὺ λυποῦμαι, κύριε, ὅτι σὰς ἀναγκάζω νὰ φανερωθῆτε ποῖος εἴσθε, ἀλλ' ὡς βλέπετε αἱ περιστάσεις δὲν ἐπιδέχονται περαιτέρω ἀναβολὴν. Ἄν καὶ ὁ Κύριος εἶναι ξένος, οὐχ ἦτο δὲν ἐπιθυμῶ νὰ στεριθῶ τὴν ὑπόληψίν του· ὅθεν σὰς παρακαλῶ νὰ τῇ ἐπῆτε ποῖος εἴσθε καὶ ποῖα σχέσις ὑπάρχει μεταξύ μας. Ἐλα Ἀναστασία (ἐξέσχηται).

Ἐλέζ. — Ἐννοεῖτε λοιπὸν τώρα ὅτι πρῶται νὰ δοθῇ πέρασ εἰς τὸ ἐπισοδίου τοῦτο (πρὸς τὸν Πιστ.) Πολὺ λυποῦμαι, κύριε, ὅτι σὰς ἀναγκάζω νὰ φανερωθῆτε ποῖος εἴσθε, ἀλλ' ὡς βλέπετε αἱ περιστάσεις δὲν ἐπιδέχονται περαιτέρω ἀναβολὴν. Ἄν καὶ ὁ Κύριος εἶναι ξένος, οὐχ ἦτο δὲν ἐπιθυμῶ νὰ στεριθῶ τὴν ὑπόληψίν του· ὅθεν σὰς παρακαλῶ νὰ τῇ ἐπῆτε ποῖος εἴσθε καὶ ποῖα σχέσις ὑπάρχει μεταξύ μας. Ἐλα Ἀναστασία (ἐξέσχηται).

Ἐλέζ. — Ἐννοεῖτε λοιπὸν τώρα ὅτι πρῶται νὰ δοθῇ πέρασ εἰς τὸ ἐπισοδίου τοῦτο (πρὸς τὸν Πιστ.) Πολὺ λυποῦμαι, κύριε, ὅτι σὰς ἀναγκάζω νὰ φανερωθῆτε ποῖος εἴσθε, ἀλλ' ὡς βλέπετε αἱ περιστάσεις δὲν ἐπιδέχονται περαιτέρω ἀναβολὴν. Ἄν καὶ ὁ Κύριος εἶναι ξένος, οὐχ ἦτο δὲν ἐπιθυμῶ νὰ στεριθῶ τὴν ὑπόληψίν του· ὅθεν σὰς παρακαλῶ νὰ τῇ ἐπῆτε ποῖος εἴσθε καὶ ποῖα σχέσις ὑπάρχει μεταξύ μας. Ἐλα Ἀναστασία (ἐξέσχηται).

Ἐλέζ. — Ἐννοεῖτε λοιπὸν τώρα ὅτι πρῶται νὰ δοθῇ πέρασ εἰς τὸ ἐπισοδίου τοῦτο (πρὸς τὸν Πιστ.) Πολὺ λυποῦμαι, κύριε, ὅτι σὰς ἀναγκάζω νὰ φανερωθῆτε ποῖος εἴσθε, ἀλλ' ὡς βλέπετε αἱ περιστάσεις δὲν ἐπιδέχονται περαιτέρω ἀναβολὴν. Ἄν καὶ ὁ Κύριος εἶναι ξένος, οὐχ ἦτο δὲν ἐπιθυμῶ νὰ στεριθῶ τὴν ὑπόληψίν του· ὅθεν σὰς παρακαλῶ νὰ τῇ ἐπῆτε ποῖος εἴσθε καὶ ποῖα σχέσις ὑπάρχει μεταξύ μας. Ἐλα Ἀναστασία (ἐξέσχηται).

Ἐλέζ. — Ἐννοεῖτε λοιπὸν τώρα ὅτι πρῶται νὰ δοθῇ πέρασ εἰς τὸ ἐπισοδίου τοῦτο (πρὸς τὸν Πιστ.) Πολὺ λυποῦμαι, κύριε, ὅτι σὰς ἀναγκάζω νὰ φανερωθῆτε ποῖος εἴσθε, ἀλλ' ὡς βλέπετε αἱ περιστάσεις δὲν ἐπιδέχονται περαιτέρω ἀναβολὴν. Ἄν καὶ ὁ Κύριος εἶναι ξένος, οὐχ ἦτο δὲν ἐπιθυμῶ νὰ στεριθῶ τὴν ὑπόληψίν του· ὅθεν σὰς παρακαλῶ νὰ τῇ ἐπῆτε ποῖος εἴσθε καὶ ποῖα σχέσις ὑπάρχει μεταξύ μας. Ἐλα Ἀναστασία (ἐξέσχηται).

Ἐλέζ. — Ἐννοεῖτε λοιπὸν τώρα ὅτι πρῶται νὰ δοθῇ πέρασ εἰς τὸ ἐπισοδίου τοῦτο (πρὸς τὸν Πιστ.) Πολὺ λυποῦμαι, κύριε, ὅτι σὰς ἀναγκάζω νὰ φανερωθῆτε ποῖος εἴσθε, ἀλλ' ὡς βλέπετε αἱ περιστάσεις δὲν ἐπιδέχονται περαιτέρω ἀναβολὴν. Ἄν καὶ ὁ Κύριος εἶναι ξένος, οὐχ ἦτο δὲν ἐπιθυμῶ νὰ στεριθῶ τὴν ὑπόληψίν του· ὅθεν σὰς παρακαλῶ νὰ τῇ ἐπῆτε ποῖος εἴσθε καὶ ποῖα σχέσις ὑπάρχει μεταξύ μας. Ἐλα Ἀναστασία (ἐξέσχηται).

Ἐλέζ. — Ἐννοεῖτε λοιπὸν τώρα ὅτι πρῶται νὰ δοθῇ πέρασ εἰς τὸ ἐπισοδίου τοῦτο (πρὸς τὸν Πιστ.) Πολὺ λυποῦμαι, κύριε, ὅτι σὰς ἀναγκάζω νὰ φανερωθῆτε ποῖος εἴσθε, ἀλλ' ὡς βλέπετε αἱ περιστάσεις δὲν ἐπιδέχονται περαιτέρω ἀναβολὴν. Ἄν καὶ ὁ Κύριος εἶναι ξένος, οὐχ ἦτο δὲν ἐπιθυμῶ νὰ στεριθῶ τὴν ὑπόληψίν του· ὅθεν σὰς παρακαλῶ νὰ τῇ ἐπῆτε ποῖος εἴσθε καὶ ποῖα σχέσις ὑπάρχει μεταξύ μας. Ἐλα Ἀναστασία (ἐξέσχηται).

Ἐλέζ. — Ἐννοεῖτε λοιπὸν τώρα ὅτι πρῶται νὰ δοθῇ πέρασ εἰς τὸ ἐπισοδίου τοῦτο (πρὸς τὸν Πιστ.) Πολὺ λυποῦμαι, κύριε, ὅτι σὰς ἀναγκάζω νὰ φανερωθῆτε ποῖος εἴσθε, ἀλλ' ὡς βλέπετε αἱ περιστάσεις δὲν ἐπιδέχονται περαιτέρω ἀναβολὴν. Ἄν καὶ ὁ Κύριος εἶναι ξένος, οὐχ ἦτο δὲν ἐπιθυμῶ νὰ στεριθῶ τὴν ὑπόληψίν του· ὅθεν σὰς παρακαλῶ νὰ τῇ ἐπῆτε ποῖος εἴσθε καὶ ποῖα σχέσις ὑπάρχει μεταξύ μας. Ἐλα Ἀναστασία (ἐξέσχηται).

Ἐλέζ. — Ἐννοεῖτε λοιπὸν τώρα ὅτι πρῶται νὰ δοθῇ πέρασ εἰς τὸ ἐπισοδίου τοῦτο (πρὸς τὸν Πιστ.) Πολὺ λυποῦμαι, κύριε, ὅτι σὰς ἀναγκάζω νὰ φανερωθῆτε ποῖος εἴσθε, ἀλλ' ὡς βλέπετε αἱ περιστάσεις δὲν ἐπιδέχονται περαιτέρω ἀναβολὴν. Ἄν καὶ ὁ Κύριος εἶναι ξένος, οὐχ ἦτο δὲν ἐπιθυμῶ νὰ στεριθῶ τὴν ὑπόληψίν του· ὅθεν σὰς παρακαλῶ νὰ τῇ ἐπῆτε ποῖος εἴσθε καὶ ποῖα σχέσις ὑπάρχει μεταξύ μας. Ἐλα Ἀναστασία (ἐξέσχηται).

Ἐλέζ. — Ἐννοεῖτε λοιπὸν τώρα ὅτι πρῶται νὰ δοθῇ πέρασ εἰς τὸ ἐπισοδίου τοῦτο (πρὸς τὸν Πιστ.) Πολὺ λυποῦμαι, κύριε, ὅ

δεικνύει αρκετάς γνώσεις του σχηματισμού των διαφόρων τούτων ζώων.

Εν τῇ νοτίῳ Ἀμερικῇ ἡ χώρα τῶν γεγλυμμένων βράχων (τῶν Pedras Pintadas, ὡς τοὺς ὠνόμασαν οἱ Ἰσπανοὶ) ἐκτείνεται ἀπὸ τῆς Γουάνας μέχρι τῆς Παταγωνίας, καὶ ἐν ταῖς ἐκτάσεσι ταύταις μεταξὺ ἀνθρώπων τοσοῦτον ξένων ἀλλήλοις εὐρίσκονεν τὴν αὐτὴν τάσιν τοῦ ζωγραφίζεω ἢ γλύφειν πᾶσαν πέτραν παρυσίζουσαν ἑκατὴν τινα ἢ λέαν ἐπιρᾶνεϊαν, κατὰλληλον πρὸς τὸν σκοπόν.

Παρὰ τοῖς βράχοις ἐν τῷ Μεξικῷ ἀνεκαλύθη πρὸ μικροῦ εὐρύτατον σπήλαιον, οὗ οἱ τοῖχοι ἦσαν κεκαλυμμένοι ὑπὸ παραστάσεων διὰ ὄχρης ἐκτελεσθεισῶν. Ἐν μέσῳ τοῦ σπηλαίου ἐκείτο ἀνθρώπινος σκελετός, καὶ οὗτος ζωγραφισμένος δι' ἐρυθροῦ χρώματος καὶ τετυλιγμένος ἐντὸς δέματος στρουθοκαμήλου. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο σύγχρονος τῶν τοιχογραφιῶν; Τίς δύναται νὰ τὸ βεβαιώσῃ;

Ὁ διάσημος Οὐμβόλδος κατὰ τὴν περιήγησίν του ἐν Ἀμερικῇ ἐξήγησε μετὰ προσοχῆς, τὰς ἀρχαίας τῆς χώρας γλύφας, ἅς καὶ περιγράφει. Εἶναι παραστάσεις τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης, κροκοδείλων καὶ ὄρων, παραστάσεις ἀπειρητοῦ, ἐπειδὴ ὅμως αἱ παραστάσεις αὗται εἶναι γεγλυμμένοι ἐν σκληροτάτῳ γρανίτῃ δὲν δύναται νὰ τὰς ἀποδώσωμεν εἰς τὰς βραβάρους φυλάς, τὰς κατοικοῦσας τὰς χώρας ἐκείνας κατὰ τὴν πρώτην ἀρχὴν τῶν Εὐρωπαίων. Αἱ φυλαὶ αὗται, Τοῦπις, Τουπενάμβας ἢ Γουαρανῆ καλοῦμεναι, εὐρίσκοντο ἐν ἐντελεῖ βαρβαρότητι, ἄνευ μονίμου κατοικίας, ἄνευ νόμων, ἄνευ ἀρχηγῶν οἱ ἄνθρωποι ἐκείνοι ἐζῶν ἐντελῶς γυμνοί, διέτρεχον τὰ δάση καὶ ἔτρωγον τὸ θήραμα ὡμόν. Τὰ ὄπλα αὐτῶν ἦσαν πέτριαι ἀτέχνως κατασκευασμένοι καὶ τόξα τοσοῦτον σκληρά, ὥστε ἀπαιτεῖτο δύναμις ὑπεράνθρωπος διὰ νὰ τὰ ἐντείνῃ. Ἀνακρίβδους οἱ Ἴνδοι οὗτοι δὲν ἦσαν ἱκανοὶ νὰ ἐκτελέσωσι τὰ γλυπτικά ἔργα, περὶ ὧν ἀναφέρομεν. Τίνες λοιπὸν ἦσαν οἱ ἄνθρωποι, εἰς οὓς δύναται τις ν' ἀποδώσῃ τὰς pedras pintadas; Τίς ἡ καταγωγή αὐτῶν; Πῶς ἐξηρανόθησαν ἐντελῶς; Ὁ Οὐμβόλδος οὐδὲν περὶ τούτου ἀναφέρει.

(Ἐπεταὶ τὸ 6. ἄρθρον)

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

Ἀσυναπλήρωτον ζημίαν ὑπέστη ἡ κοινωνία τῶν Ἀθηνῶν, ἀπολέσασα διὰ τοῦ προῦρου θανάτου τῆς Κ^α Ζωῆς Βαλατζίῃ ἐν τῶν πρωτίστων καὶ τῶν σπανιωτάτων ἐγκαυχημάτων αὐτῆς.

Ἡ μακαρίτις ἦν θυγάτηρ τοῦ πανελληνίως γνωστοῦ σοφοῦ Στεφάνου τοῦ Καραθεοδωρῆ, μητρῶθεν εἰς τὰς οἰκογενεῖας τῶν Μουρουζῶν καὶ τῶν Μαυροκορδάτων ἀνήκουσα. Τὰς σπανίας ἀρετὰς πνεύματος καὶ καρδίας, δι' ὧν ἡ φύσις ἐκ γεννητῆς τὴν ἐπρόκειτο, ἀνέπτυξεν εἰς βαθμὸν ἐξοχῶν ἢ φιλόστοργος ἐπιμίλειαν τῶν γονέων τῆς, καὶ ὁ ὑπὲρ τινος καὶ ἄλλον φιλόκαλος διδάσκα-

λὸς τῆς, ὁ χαριστάτος ποιητὴς Η. Τανταλίδης. Τῆς τοιαύτης πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς καλλιέργειας ἀνάλογοι ἦσαν καὶ οἱ καρποί. Ὅσοι εἶχον τὴν χαρὰν τοῦ νὰ τὴν γνωρίζωσιν, ἠμολογοῦσιν ὅτι σπανίως ἀπήντησαν γυναῖκα ἰσοῦσαν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἐν ἐαυτῇ τὰ δεικνυτικὰ καὶ ψυχικὰ προτερήματα, τὴν ἀπίρριτον εὐφυΐαν, τὴν ἄνευ ἀξιώσεων πολυμάθειαν, τῆς κρίσεως τὴν εὐθύτητα, πᾶσαι τὰς χριστιανικὰς ἀρετὰς τῆς πίστεως, τῆς εὐλακροῦς εὐλακείας, τῆς φιλελεύθεμονος πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης. Προσέτι δὲ θερμῶς καὶ βαθύως ἠγάπα τὴν πατρίδα τῆς, ἣν ἐκόσμη διὰ τῶν ἀρετῶν τῆς, τρέφουσα γνήσιον Ἑλληνικὸν αἷμα, καὶ εἰς τοῦτο ἐγκαυχωμένη.

Πρὸ ἐτῶν ἦδη φθοροποιὸς καρκίνος τὴν κατεβήρωσεν. Ἀλλὰ τοιαύτη ἦν ἡ ἀπαράμιλλος καὶ γενικῶς θαυμαζομένη γενναϊότης τοῦ χαρακτῆρός τῆς, ὥστε ἵνα μὴ λυπῆ τὰ περὶ αὐτὴν ἀγαπητὰ ὄντα, τὸν σύζυγον, τὰ τέκνα, τοὺς ἀδελφοὺς, τοὺς φίλους τῆς ὑπέφερεν ἐν σιωπῇ, καὶ ἐκρυπτε τὰς ἀλγηδόνας τῆς ὑπὸ οὐδέποτε διαψευδομένην φαιδρότητα. Τέλος ὅμως πρὸ τριῶν μηνῶν ὁ σύζυγος, εἰς ὃν ἦν ἐγκαρδίως ἀφρωσιωμένη, καὶ εἰς ὃν, μὴ ὑγιῶς ἔχοντα ἀφίερον ἀπὸ τινος πάσης τῆς τὰς φροντίδας, ἀνηρπάγει αἰφνίως τῆς ἀγάπης τῆς διὰ προσβολῆς στιγμιαίας. Τοῦτο ὡς κεραυνὸς τὴν κατέβηκεν εἰς τὸ μέγεθος τῆς θλίψεως ἐνέδωκεν αἰ ψυχικὰς τῆς δυνάμεις, καθ' ἃς στιγμὰς, ὀλίγας ἡμέρας μετὰ ροδερᾶν ἐγγείρησιν ἣν εἶχον ὑποστῆ ἡ ἰδίαν, ἡ μόνη σωτηρία τῆς ἦν ἐν τῇ ἀπολύτῳ ἠθικῇ εὐρήνῃ καὶ ἡρεμίᾳ. Ἐξ ἐναντίας ἡ φοδερὰ ψυχικὴ ἰδύνη, ἦν, ἴσως κατὰ μέρος ἐτι ν' ἀποκρῆφ οὐχὶ ὅμως καὶ νὰ ὑπερικήσῃ τὴν δύνατον, ἐπολλαπλασιάσῃ καὶ ἐξέτεινε τὸ ὀλίγιον πάθος τῆς, ἀποθᾶν ἐντὸς ὀλίγου θανατηφόρον.

Ὅτως ἀνηράχη ἐκ τῶν ἀγκαλιῶν τῆς ἀπαρμηθῆτου οἰκογενείας τῆς, ἐκ τοῦ μέσου τῶν φίλων, οἵτινες τὴν περιέβαλλον διὰ τοῦ σεβασμοῦ τῶν, ἐκ τῆς Ἑλλάδος, εἰς ἣν ἦτο πολῦτιμον ὑπόδειγμα μητρὸς καὶ πολιτίδος, μία τῶν εὐγενεστέρων φύσεων αἰτίνας ἐκλείζον τὴν ἐκλεκτοτάτην κοινωνίαν τὴν Ἀθηναίων.

A. P. P.

ΦΙΛΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΝ ΑΜΣΤΕΛΟΔΑΜΩ.

(Ἐγκύκλιος)

Συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 15 καὶ 17 τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου, λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ εἰδοποιήσωμεν, ὅτι ἡ 6. γενικὴ τοῦ Συλλόγου συνέλευσις θέλει συγκροτηθῆ τῇ 2/14 Σεπτεμβρίου 1889. ἡμέρᾳ Σαββάτῳ, εἰς τὰς 2 καὶ 7 μ. μ. ἐν τῷ ξενοδοχείῳ Κρασαναπόλσκη ἐν Ἀμστελδάμῳ.

Ἐν τῇ συνεδριάσει ταύτῃ ὁ Γραμματεὺς θέλει ἀναγγεῖσαι ἐκθεσὶν περὶ τῆς ἐπιστάσεως καταστάσεως τοῦ Συλλόγου καὶ ὁ Ταμίας θέλει δώσασαι λόγον τῆς χρηματικῆς διαχειρίσεως.

Πρὸς τοῦτοις θέλουσιν ὑποβληθῆ τὰ ἐξῆς ζητήματα:

α.) Ἐκθεσὶς ὑποβληθεῖσα τῷ Συλλόγῳ παρὰ τῶν Κυρίων Καθηγητῶν Βαλετῶν καὶ Φλαμάντ περὶ τῶν προτάσεων τοῦ Κυρίου Κ. Ράππερ, ὑποβληθεῖσῶν τῷ Συλλόγῳ τῇ 3/15 7βρίου 1888 (Ὁρα «Ἑλλάς» τεύχος γ. σελ. 207-209).

β.) Πρόταξις τοῦ Κυρίου Ἀλεξάνδρου Ρ. Ραγκαβῆ, ἐπιτίμου Προέδρου.

γ.) Πρόταξις περὶ ἀναγορεύσεως ἐπιτίμων μελῶν, ὧν ὁ κατάλογος θέλει ὑποβληθῆ εἰς τὴν Συνέλευσιν.

δ.) Ἡ προφορὰ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης— Πῶς πρέπει νὰ προφέρῃ τις τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τὴν τε ἀρχαίαν καὶ τὴν νεωτέραν;

Ὁ ἐκ Λωζάνης (τῆς Ἑλβετίας) Κύριος Ἰούλιος Φερρέττις θέλει ἠμιλήσῃ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

ε.) Αἱ ἐξῆς προτάσεις τοῦ κυρίου Γ. Α. Πολίτου.

Ὁ φιλελληνικὸς σύλλογος νὰ δημοσιεύῃ κατ' ἔτος ἡμερολόγιον, ἀποσταλισμένον εἰς πάντας τοὺς συνδρομητὰς εἰτε μέλη τοῦ Συλλόγου εἰτε μὴ.—Τὸ Περιοδικὸν «Ἑλλάς» νὰ ἐκδίδηται κατὰ μῆνα, καὶ οὐχὶ κατὰ τριμηνίαν ὡς μέχρι τοῦδε. Πρὸς τοῦτο ν' αὐξήνη ἡ ἐτήσια συνδρομή.—Ὁ φιλελληνικὸς Σύλλογος νὰ ἰνομάσῃ ἀνταποκριτὰς ἐν ὄλιαις αἱ πρωτεύουσας ἐν ὄλιαις δὲ ταῖς πόλεσιν, ἔνθα ὑπάρχουσι μέλη τοῦ Συλλόγου, νὰ διορισθῆ ἄμισθος ἀνταποκριτὴς τοῦ Συλλόγου.

στ.) Πρόταξις ὑποβληθεῖσαι παρὰ τοῦ κ. Κωνσταντίνου Καζαντζῆ ἐκ Νέας Ὑόρκης ὡς πρὸς τὸ Περιοδικὸν «Ἑλλάς.»

ζ.) Ἀνάγκωσις μελέτης ἀποσταλείσης τῷ Συλλόγῳ παρὰ τοῦ καθηγητοῦ Κυρίου Σ. Βιάζη ἐκ Ζακύνθου ὑπὸ τὸν τίτλον.

«Τίνες αἱ μελέται, αἵτινες δεῖν νὰ καλλιερῶνται περισσώτερον, ὡς τοῦτο τώρα συμβαίνει, παρὰ τῶν Ἑλλήνων;»

η.) Ἐκλογὴ δύο μελῶν τοῦ Συλλόγου εἰς ἀντικατάστασιν τῶν κυρίων Ἀβρῆς καὶ Μίλλερ ἀποχωρησάντων κατὰ τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ Κανονισμοῦ.

θ.) Πρόταξις περὶ αὐξήσεως τῆς ἐπιχορηγήσεως τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου (ὄρα ἄρθρ. 23 τοῦ Κανονισμοῦ).

ι.) Πληροφορικὴ διάφοροι.

Διὰ τὸ Συμβούλιον.

Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ ἐπιτίμος Πρόεδρος

A. H. G. P. Vanden Es Πρόεδρος.

H. C. Muller. Γραμματεὺς.

Ἐν Ἀμστελδάμῳ τῇ 15 Μαΐου 1889.

ΠΕΤΡΟΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΤΙΡΑΡΔ ΠΡΩΘΠΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

(μετὰ εἰκόνας)

Ὁ δεύτερον ἦδη ὁ Tirard κατέχει τὴν ὑψηλὴν θέσιν τοῦ Προέδρου τοῦ ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἐν Γαλλίᾳ. Τὸ πρῶτον ἐγένετο πρωθυπουργὸς μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ ὑπουργεῖου Ρουβιέ ἦδη δὲ διαδέχεται τὸ ὑπουργεῖον Φλωκέ.

Ὁ Tirard, οὗ τὴν εἰκόνα παραθέτομεν, ἐγέννηθη ἐν ἔτει 1827 ἐν Γενεύῃ, εἶναι ὅμως γαλλικῆς καταγωγῆς. Ἐκκοσμητὴς τὴν ἡλικίαν μετέβη εἰς Παρίσιος καὶ ἔλαβε θέσιν δημοσίαν, ἀλλ' ἦδη τὸ 1851 παραιτηθεὶς ἵδρυσεν μέγα χρυσοχοεῖον, τὸ ὅποιον διὰ τῆς δραστηριότητος αὐτοῦ ἐπρόδουσε μεγάλως. Ὡς πλούσιος πολίτης ὁ Tirard ἐξήσκει ἀρετὴν ἐπιρροὴν εἰς διάφορα τῆς πρωτεύουσας τμήματα, καὶ ὡς πρεσβυτέρων ἀνέκθετο ἀρχὴς δημοκρατικῆς ἀντίστησιν πᾶση δυνάμει εἰς τὴν ἐκλογὴν ὡς Βουλευτοῦ τοῦ Ὀλιβιέ, ὅστις ἐν ἔτει 1869 διορίσθη ὑπουργὸς τοῦ Ναπολέοντος. Ἐν ἔτει 1870 ἐξελέγη ὁ Tirard δῆμαρχος τοῦ 9ου διαμερισματος καὶ ἀνέπτυξεν ὡς τοιοῦτος μεγάλην δραστηριότητα διὸ καὶ ἐν ἔτει 1871 ἐξελέγη βουλευτὴς.

TIRARD Πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας.

Ἐσωτερικὸν Μαλαβικῆς οἰκίας.

Ὡς τοιοῦτος ἐψήφισεν ἐν Βορδῶ κατὰ τῆς συνουσιολογήσεως τῆς εἰρήνης μετὰ τῶν Πρώσων καὶ ὑπὲρ τῆς καταλύσεως τῆς ναπολεοντείου δυναστείας. Καθ' ὅλην δὲ τὴν διάρκειαν τῆς πολιτικῆς τῶν Παρισίων ἀνέπτυξε δραστηριότητα ἀξιοθαύμαστον καὶ ἀφοβίαν μεγάλην, προστάτης ἀναδειχθεὶς τῶν ἀποστόλων συμπολιτῶν του. Τῷ 1872 ἰνομάχησε πρὸς τὸν Aubert, συντακτικὸν τοῦ «Γαλλίου», καὶ ἐπληρώθη βαρέως. Ἐκτοτε κατέλαβε διαφόρους ὑψηλὰς θέσεις, ἦτο ὑπουργὸς τῶν οικονομικῶν, ὑπουργὸς τοῦ ἐμπορίου (1882), καὶ ἀπὸ τοῦ Δεκεμβρ. 1887 μέχρι τοῦ Ἀπριλίου 1888 πρέσβος τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου καὶ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν. Ἐν τῇ βουλῇ καὶ ἐν τῇ γερουσίᾳ ἐπὶ ὅλων τῶν βιομηχανικῶν ζητημάτων ἔλαβε τὸν λόγον

και η γνώμη αυτού επέδρασε επί των δύο τούτων σωμάτων. Είναι δι' και δόκιμος συγγραφέας, ιδίως επηγήθη η έμβριθής αυτού μελέτη περί της «Αναπτύξεως της χρυσοχοϊκής τέχνης», εκδοθείσα εν Παρισίσις τῷ 1868.

Επίσης κατά την διαμονήν του ημετέρου βασιλέως εν Παρισίσις έτιμήθη και διὰ του μεγαλοσταύρου του τάγματος του Σωτήρος.

Αθλητών είναι αν' επί πολὺ θά διακρηθή τὸ ὕπουργετον Tirard ἐν τῇ ἐξουσίᾳ. Ἐν τῇ βουλῇ θεσπίσας θά γείνη λυσασκία κατ' αὐτοῦ ἐπιθέσις.

ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀξιότιμος Κύριος Ἀριστέιδης ἐφάρθε Πανόπουλος ἐξέδωκε πρότινος ἐξ τεμάχια μουσικῆς μετὰ πολλῆς φιλοκαλίᾳς. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι Βαλλημῶς, ἀφιερωμένους εἰς τὸν Μίγαν Λογοθέτην Σαυραράκην Βιένν Ἀριστάρχην, Πύλλα, ἀφιερωμένη εἰς τὴν εὐγενεστάτην Κυρίαν Μαυρογένους, Μαζούρα, ἀφιερωμένη τῇ Κυρίᾳ Αἰκατερίνῃ Καραθεοδωρῆ, καὶ ἦμος εἰς τὸν Σουλτάνον. Αἱ μουσικαὶ αὐταὶ συνθέσεις ἀποδεικνύουσι τὸν Κύριον Πανόπουλον μουσοεργὸν ἄριστον, καὶ εὐχάριστον θά ἦτο καὶ ἄλλοι τῶν ημετέρων ὁμογενῶν νὰ ἐμμελῶντο τὸ παράδειγμα αὐτοῦ, καθότι ἡ μουσικὴ οὐ μόνον τέρπει τὴν ἀκοήν, ἀλλὰ μορφώνει καὶ τὴν καρδίαν. Ἐλεγεν καὶ οἱ ἀρχαῖοι «Ὅχι ἔστιν οὐδὲν ἀτυχίας ἀνθρωπίνης παραμύθιον γλυκύτερον ἐν βίῳ τέχνης», καὶ ταῦτο δύναται ἰδίως νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς τὴν μουσικὴν.

Ἡ Σάχης ἐν τῇ Παγκοσμίᾳ Ἐκθῆσει.— Ὁ Σάχης τῆς Περσίας ἐπισκεφθεὶς τοὺς Παρισίους ὅπως ἴδῃ καὶ αὐτὸς τὰ τῆς Ἐκθῆσεως, ἔτυχεν ἐκτάκτως ἐγκαρδίῳ καὶ ἐπισήμῳ παρὰ τοῖς Παρισίσις ὑποδοχῆς. Καὶ ἐν πρώτοις, ἐν τῷ σταθμῷ ἐνθα ἐμελλε ν' ἀποβιβάσθῃ, ἡ περιβολὸς ἦτο καταστάλιτος ὑπὸ τροπαίων καὶ σημαίων Περσικῶν καὶ Γαλλικῶν, ἡ δὲ δι' ὑποδοχὴν αὐτοῦ προωρισμένη αἴθουσα μεγαλοπρεπῶς διασκευασμένη διὰ βελούδου καὶ χρυσοῦ.

Περαιτωθείσης τῆς ὑποδοχῆς ἡ Σάχης μετὰ τῆς ἀκολουθίας του καθυπόθηκ' εὐθὺς πρὸς τὴν Ἐκθῆσιν, ἐνθα αἱ πρὸς ὑποδοχὴν του παρασευκί ἤρξαντο μετ' ἄκρας σπουδῆς, διότι οὐδὲ καν προέβλεπέ τις πρὸ τινων ὥρων τοιαύτην ἐπίσημον ἐπίσκεψιν. Κατόπιν ἐπισκέψθη τὸν πύργον τοῦ Ἀίφελ, καὶ ἡ ἐκ τῆς θέας αὐτοῦ θαυμασμὸς ἐξωγαρήθη ἐπὶ τῆς μορφῆς του. Δὲν ἀνῆλθεν ὁμως εἰς αὐτὴν ἢ μέχρι τινὸς μόνον, ἀφήσας μόνους τοὺς ἀκολουθῶντες του νὰ διανύσωσι τὸ ἐπίλοιπον τοῦ διαστήματος. Κακαί τινες γλώσσασι εἶπον ὅτι ἡ Σάχης ἠθέλησε, νὰ δοκιμάσῃσιν οἱ ἀκόλουθοί του πρῶτον τὴν στερεότητα τοῦ κολλοσοῦ.

Εἰς τὸ Βοθραλλο Βιλς.— Ὁ Σάχης φέρει περισκελίαν μαύρην, χιτῶνα ἐπίσης μαύρον με

ἀργυροκεντήτους ἐπιμαίδας καὶ καλυμμα τῆς κεφαλῆς ἐξ ἀστρακτανίου, μόνον δὲ κόσμημά του εἶναι ἡ ἐπὶ τοῦ σκουφίου ἀδαμαντοκόλλητος λέων τῆς Περσίας.

Περιεργαζόμενος ἡ Σάχης τὰ τῶν Παρισίων καὶ τῆς Ἐκθῆσεως, ἴσταται, ἰδῶν μὲν ἕνα θαυμάσιον, ἐκεῖ δὲ ἕνα πικρὸν μικροπωλητοῦ ἀγοράσιον ἀσήμαντα μικροτεχνήματα, πληρώων ἕκαστον αὐτῶν διὰ λίρας καὶ πενταχοῦ, εἰς τὴν Ἐκθῆσιν καὶ τὸν πύργον τοῦ Ἀίφελ, εἰς τὸ Λούβρον καὶ τὰ Ἡλύσια, τῷ γίνονται τιμὰὶ ἐπισημόταται. Ἄλλ' ἡ οἰοῖ ἀποβίσεως τοῦ Σάχης ἐγένετο εἰς τὸ Βοθραλλο Βιλς, κατὰ τὴν εἰς τιμὴν αὐτοῦ δοθείσαν παραστάσιν. Τὸ δι' αὐτὸν προορισθὲν ἐν τῷ μίσῳ τοῦ θεατροῦ θεωρεῖσθαι εἶναι μετ' ἀπεριγράπτου λαμπρότητος διασκευασμένον. Τὸ θέατρον εἶναι κατὰ μιστον κυριῶν, ποθουσῶν νὰ ἴδωσι τὸν αἰσινὸν μονάρχην, οὗτος δὲ πάλιν, νοητικῶς καὶ σταυροποδηθεὶ καθήμενος καὶ ἔχων πρὸ αὐτοῦ τραπέζαν μὲ φιάλας ὕδατος πεπαγωμένου, διευθύνει τὰ δίοπτρα τῶρα μὲν πρὸς τὰς κυρίας, εἶτα δὲ πρὸς τὸν ἄλλον τὸν θεαματικὸν ἐνθα τῷ προκαλοῦσι μευιδιάματα οἱ Ἰνδικοὶ χοροὶ. Περαιτωθέντος τοῦ θεαύματος, ἡ Σάχης ἐξέρχεται, καταχειροκροτοῦντος ἐν τῇ διαβάσει αὐτοῦ τοῦ κατενουσιασμένου πλήθους. Ἐν γένει ἡ Σάχης ἔτυχεν ἐκτακτῶς ἐνθουσιώδους ὑποδοχῆς παρὰ τῷ Γαλλικῷ λαῷ καὶ θά ἐγκαταλίπει, ἐννοεῖται, τοὺς Παρισίους εἰς ἄκρον μεμαγεμένους.

Ἡ μακροβιότης τῶν χελωνῶν.— Ἡ χελώνη εἶναι ἐν τῶν πλέον μακροβίων ζῶων. Ἄν τυχὸν ἀμφιβάλλετε, ἰδοὺ μίξ ἐξ αὐτῶν ἦτις, ὡς ἀναφέρειται ἐν Σαβάναν τῶν Ἦνωμ. Πολιτικῶν ἐκδιδομένη Morning News, προσέρχεται ἡ ἴδια ὅπως πιστοποιήσῃ τὴν μακροβιότητά της! Ἰδοὺ δὲ πῶς:

Πρὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν ἐξῆ ἐν Ρουδοῦτῃ (πολιτεῖα τῆς Νέας Ἰόρκης) ἀνθρωπῶς τις, Οὐίττάκερος καλούμενος, ὅστις εἶχε τὴν ἀδελφὴν μακίαν, συλλαμβάνων χελώναν, ἐπὶ τοῦ ὀστράκου αὐτῶν νὰ γράσῃ τὸν ὄνομα του. Ἐργατικῶς τις τῶν περιγύρων συνήνησεν ἐκ τύχης ἐν τῇ πορείᾳ του, κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ παρελθόντος ἔτους, χελώνην σχεδὸν παραλυτικὴν ἦτις, βραδίζουσα, μετὰ πόνου ἔσυρε τὰ ἔκρυπτα μέλη. Πλησιάζας, εἶδε ψηφία ἐπ' αὐτῆς κεχαρμέναν, παρατηρήσας δ' αὐτὰ προσεκτικώτερον, ἀνέγνω τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν: B. A. Οὐίττάκερος, 10 Αὐγούστου 1771. Ἡ ὑπέργηρος λοιπὸν αὕτη χελώνη φέρεται ἐπὶ τῆς βράχεις της πλείονα τῶν 117 ἐτῶν, ὅσα ὄλη, δὲν κῆτύχητε νὰ διανύσῃ ἐπὶ γῆς ἢ καλῶς χελωνολόγος της κ. Οὐίττάκερος.

Ἡ καταγίς της Χοχλόγης.— Οὐδὲν ἡ τρέχων αἰὼν παρίσχε μέχρι τοῦδε φαινόμενον παρόμοιον πρὸς τὴν ἐν Χοχλόγῃ ἐκαργεῖσαν θεομηνίαν κατὰ τινὰ τῶν τελευταίων τούτων μηνῶν. Θύελλα καταστρεπτικωτάτη ἐξεργάγη ἐν τῇ πόλει ταύτῃ διαρκέσασα 48 ὄλας ὥρας. Αἱ βρονταὶ ἀλλεπάλληλοι καὶ ἄνευ διακοπῆς ἐκυλόντο ἐπὶ δύο κατὰ συνέλειαν ἡμέρας. Ἡ προκύψασα φθορὰ εἶναι ἀνυπολόγιστος. Τὸ κέντρον τῆς πόλεως δὲν εἶναι πλέον ἢ σωρὸς εἰρειπίων. Ἀφ' ἧς ἡ θύελλα ἐξεργάγη, μετὰ περι-

λυσιαν δύο ὥρων τὰ πεζοδρομια ἦσαν καταπλημμυρισμένα. Τὴν ἰσπίραν πολλὰς γεφυρὰς παρῆσαν τὸ ρεῦμα. Ὁ κεραικὸς ἐθνακτώσε 42 Κινίζους. Ἡ βροχὴ κατέπιπτε κρουνηδὸν ἐπὶ 47 κατὰ συνέλειαν ὥρας. Τὸ βροχόμετρον ἐσημείωσεν 70 ἑκατοστομέτρων ὕψος. Ἐν τῷ λιμένι, 300 πλοῖα καταποντισθήσαν. Τρισχίλιον Κινέζοι μένουσιν ἤδη ἄνευ ἀσύλου, καὶ πλείονες τῶν διακοσίων ἐφρονεῦθησαν. Ὑπολογίζεται ὅτι ἐγένοντο ζημίαι ἄξιαι 5 περίπου ἑκατομμυρίων φράγκων.

Τὸ οἰνόπνευμα καὶ ἡ μακροβιότης. Ἡ «Ἀγγλικὴ ἱατρικὴ Ἐταιρία» συνέλαβε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μάθῃ ποία κατὰ μέτρον ὄρον ἡ ἡλικία τῶν εἰς τὰς ἐξῆς τρεῖς κατηγορίας ὑπαγομένων ἀνθρώπων: ἐκείνων ὅστινες καθ' ἑλοκληρίαν ἀπέχουσι τῶν οἰνοπνευματικῶν ποτῶν, ἐκείνων ὅστινες κινουσι μετρίαν αὐτῶν χρῆσιν, καὶ τέλος, τῶν μεθύσων. Πρὸς ταῦτα δὲ, συνέστησεν ἐπιτροπὴν, εἰς τὴν ἀνήθηκε τὴν μελέτην τοῦ προκειμένου ζητήματος.

Ἡ ἐν λόγῳ ἐπιτροπὴ ἔλαμψε τὰς ἐρεῦνας της ἐπὶ 4234 θανάτων, ἰδοὺ δὲ αἱ παρατηρήσεις της, ὡς ἐπέδωκε τῇ Ἐταιρίᾳ. Τὸς 4234 ἐφ' ὧν ἔλαμψε τὰς ἐρεῦνας, διήρξεν εἰς τὰς ἐξῆς πέντε κατηγορίας:

- 1) Total abstinens: τοὺς μηδέποτε πίνοντας οἰνόπνευμα.
- 2) Habitually temperate drinkers: τοὺς μετρίως αὐτοῦ κινουντας χρῆσιν.
- 3) Careless drinkers: τοὺς πίνοντας ἄνευ προθέσεως τοῦ νὰ μεθυσῶσιν, ἐξ ἀπλῆς ἀσυνεσίας.
- 4) Free drinkers: τοὺς ἐκ συνήθειας πίνοντας.
- 5) Decidly imperate drinkers: τοὺς μεθύσους.

Ἰδοὺ λοιπὸν, κατόπιν τῆς διαίρεσεως ταύτης, ἡ κατὰ μέσον ὄρον μακροβιότης τῶν ἐν ἑκάστῃ τῶν κατηγοριῶν αὐτῶν ὑπαγομένων:

1η	51	ἔτη, 23	ἡμέραι.
2α	63	»	13
3η	59	»	67
4η	57	»	59
5η	53	»	3

Τὸ παράδοξον ἐνταῦθα εἶναι ὅτι οἱ μὴ πίνοντες ποσῶς οἰνόπνευμα αὐτοὶ εἶναι καὶ οἱ τῶν λοιπῶν πάντων βραχυβιώτεροι, μετ' αὐτοὺς δ' ἔρχονται οἱ ἀμέθυσοι.

Οἱ μετρίαν χρῆσιν τοῦ οἰνοπνεύματος κἀνοντες ζῶσι πλειότερον πόντων τῶν λοιπῶν.

ἰστοτελῶς ἀπεχθόντων τοῦ οἰνοπνεύματος. Τὸ πρόνομιον τῆς μακροβιότητος μένει καὶ ἐνταῦθα εἰς τοὺς μετρίαν κἀνοντες χρῆσιν τοῦ οἰνοπνεύματος.

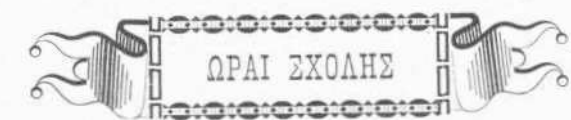
Ἡ δὴναμις τοῦ φωτός της πανσελήνου. — Τῇ 30 Νοεμβρίου 1887, ὄσης πανσελήνου καὶ τοῦ ὀργανοῦ ὄντος δικυγεστάτου, ἡ κ. Σκίννερ, ἐν Βοστώνῃ, ἐζήτησε νὰ προσδιορῇ τὴν φωτιστικὴν δύναμιν τοῦ ημετέρου δορυφόρου διὰ τῆς χρήσεως ἐντονοστάτης ἡλεκτρικῆς πηγῆς, χρησιμεύουσης ὡς τύπου συγκρίσεως. Μετεχειρίσθη λαμπτήρα ἡλεκτρικὴν ἐντάσεως 400 φῶτων, ἐν ἀνήτησεν ἐπὶ τῆς εἰσοδοῦ τῆς «Young men's Christian Association». Τοποθετηθεὶς εἰς μέρος ἐνθα ὡς ἀπὸ τῆς πανσελήνου καὶ τοῦ λαμπτήρος διαλύουσαν τὴν σκιὰν ἀκτίνες ἦσαν ἴσης ἐντάσεως, εἶπεν, ὑπολογίζων τὴν ἀπὸ τοῦ λαμπτήρος ἀπόστασιν, ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ ζητουμένου προσδιορισμοῦ, ἀφοῦ ἡ ἀπόστασις τῆς σελήνης τυγχάνει γνωστῆ. Δὲν εἶχεν ἄλλο τι νὰ πράξῃ ἢ νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸν νόμον τῆς φωτομετρίας καθ' ὅν αἱ ἐντάσεις τοῦ φωτός αἰ χωροῦσιν ἐπὶ σκιῶν ἀμοιβαίῳ εἰσὶν ἴσαι καὶ κατ' εἰθεῖαν ἀναλογοὶ ταῖς πρὸς τὰς σκιάς ἀποστάσεσι των. Συμφῶνως πρὸς τὸν νόμον τούτον ἐξετίμησε τὴν φωτιστικὴν τῆς πανσελήνου δύναμιν, περὶ ἧς ἀπεφάνθη ὅτι εἶχε ἐντασιν 10¹⁷ φῶτων. Τόσων περίπου φῶτων ἡ ἀριθμὸς εἶναι ἐπαρκῆς πρὸς φωτισμὸν ἡλοκλήρου τῆς ἐπιφανείας τῆς σελήνης, ὑποτιθεμένου ὅτι ἕκαστον τῶν φῶτων κατέχει ἐπιφάνειαν 25 τετραγωνικῶν ὀρεκατομέτρων. Ὁ προσδιορισμὸς οὗτος, καίτοι ὑποκειμενος εἰς πλάναν, δύναται οὖν ἦτο νὰ παρασῇ ἀκρόντως ἀκριβῆ ἰδέαν περὶ τῆς πραγματικῆς ἐντάσεως τοῦ φωτός τῆς πανσελήνου ἐν συγκρίσει πρὸς ἕνα λαμπτήρα.

Ἡ πληθυσμὸς της Γαλλίας.— Κατὰ στατιστικὴν ἐπὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Γαλλίας δημοσιευθεῖσαν ἐσχάτως ἐν τῇ παρισινῇ Ἐπισήμῳ Ἐφημερίδῃ, ἐγένοντο ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 1888 γάμοι 276,248, ἦτοι 212 μόνον ὀλιγώτεροι τῶν τοῦ προηγούμενου ἔτους. Διεζῆγχα ἐγένοντο 4,708 ἦτοι 1,072 πλειότερα τῶν τοῦ 1887. Τὸ πλεόν δὲ ὄλων δυσχερῶστον εἶναι αἰ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο γεννήσεις, συμποσούμεναι εἰς 882,639 ὑπολοιπομένης τῶν τοῦ 1887 γεννήσεων κατὰ 16, 794. Σημειωτέον δ' ὅτι πρόκειται ἐνταῦθα περὶ τῶν νομίμων γεννήσεων ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰς μὴ τοιαύτας, ἡ ἀριθμὸς τῶν ἡμετέροις πολλαπλασιαζέται. Οἱ θάνατοι τοῦ ἔτους τούτου ἀνῆλθον εἰς 837,869 χιλιάδας.

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω σημειουμένων γάμων, ἐγένοντο κατὰ τὸ 1888 καὶ 3,065 τοιοῦτοι μεταξὺ ἀλλοδαπῶν πάσης ἐθνικότητος, ἕτεροι 3, 403 μεταξὺ ἀλλοδαπῶν καὶ Γαλλῶν, καὶ ἄλλοι 4,840 μεταξὺ Γαλλιδῶν καὶ ἀλλοδαπῶν. Εἰς 17,971 ἀνέρχονται οἱ ἀλλοδαποὶ αἰ ἐντὸς τῆς Γαλλίας θανόντες καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους.

Ἐκ τῶν ἀλλοδαπῶν οἱ τὸν μέγιστον ἀνὰ 1,000 κατοίκους ἀριθμὸν τέκνων παρίχοντες ἐν Γαλλίᾳ εἰσὶ, κατ' ἀριθμητικὴν τάξιν, οἱ Ἴταλοὶ, Βέλγοι, Ἰσπανοὶ, Γερμανοὶ, Ἑλβετοὶ, καὶ Ἀγγλοὶ.

Ἡ κομοθήρας.— Δὲν πρόκειται περὶ τινος Ἰνδοῦ ἤρωος μνηστορίας θηρῶντος κόμας. Ὁ λόγος ἐνταῦθα περὶ παραδόξου τινὸς ὑποκειμένου, περίπου τεσσαρακονταέτους ὄπερ ἐν τῇ Παρισινῇ Ἐκθῆσει συνελήθη κατ' αὐτὰς. Εἶχε τὴν ἀλλόκοτον ἰδιοτροπίαν ν' ἀκολουθῇ ἐκεῖ, ἐν τῷ πλήθει, τὰς φθονοὺς τὴν κόμην ἐχούσας μικρὰς κορσιδάς καὶ μετὰ δεξιότητος ν' ἀποκόπη μίσηδὸν τοὺς ἐκθούς καὶ μέλλαντας αὐτῶν πλοκάμους. Φκντάσθητε τὴν λύπην τῶν μικρῶν κορῶν ἐπὶ τῇ στερήσει τοῦ λαμπρότερου των κοσμημάτος. Ἡ ἀστυνομία, ἐννοεῖται, δὲν ἤργησε νὰ τὸν συλλάβῃ, ἐρεύνης δὲ γενομένης ἐν τῇ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σιμαρτῆς οἰκίᾳ αὐτοῦ, εὐρέθη ἐν τῷ θαλάμῳ του πλουσιωτάτῃ συλλογῇ γυναικείων κομῶν, καὶ 50 κόμακι κορσιδάων. Τὸν ἐρσιτέτην τουτον συλλεκτην ἐπέσειεν ἡ ἀστυνομία κ. Βρισσὼ ν' ἀποστείλῃ εἰς μέρος ἐν ᾧ ἀκριβέστον ἀν θά δυνῆθῃ νὰ ἐξακκοουθήσῃ τὴν κομοθηρείαν του πρὸς ἐπαύθησιν τῆς συλλογῆς αὐτοῦ.

Αἰνίγμα 642.

Ἄν ἐνόσησ' ἀριθμὸν Μετὰ νόσου τοῦ Αἰγαίου, Ἔχεις πόλιν τοῦ ἀρχαίου Βασιλείου τῆς Συρίας, Ἦν εὐρίσκεις ἐν τοῖς δέλτοις Παλαιᾶς Γεωγραφίας.

Αἰνίγμα 643.

Τὸ πρῶτόν μου σημαίνει Τὴν ἕκτασιν ἐν γένει Τμήμα στρατοῦ τὸ ἀ λ λ ο ὦ Τὸ ὄ λ ο ν, ἀν δὲν σφάλλω, Εἶναι ἀνὴρ γενναῖος, Πιστὸς τοῦ Ὀδυσσεὸς Καὶ φίλος ὀπαδός. Ὡς τοῦτο μνημονεύει Ἀρχαῖος δοῖδός, Ἀλλὰ καὶ Σπαρτιάτης Ἀνδρείος στρατιλάτης.

Αἰνίγμα 644.

Εἶμαι τὸ προσφιλέστατον τοῦ κόσμου τούτου κτίμα, Ἄρχω παντοῦ καὶ πάντοτε εἰς ἐν κ' εἰς ἄλλο κλίμα, Πολλὰς δὲ κα' ὁ πόλεμος Χάριν ἐμοῦ μ' κλιτα. Πρὸς κτήσιον μου ὁ ἀνθρώπος δσθμαίνει, ἀμυλλάται. Ἡ κτήσις μου, χαρὰς πηγὴ εἰς ὄλους ἀποδίδει— Πλὴν ὅσον ἀφθονος κα' ἂν ἦ, οὐδέποτε χορταίνει.

Αἰνίγμα 645.

Μέτροσον μέχρι τοῦ δέκα, καὶ τὸ πρῶτον θ' ἀπαντήσης.

Εἰς τὸ ἀ λ λ ο μετὰ κόπον εὐχαρίστως θά καθίσας. Ἐκ τοῦ ὄλου μου συνήθως τὸ φιλοθεῖμον πλῆθος Πομπὰς βλέπει, παρατάξει, κα' ἄλλας ἐπισήμους πράξεις.

Αἰνίγμα 646.

Ὁ γνώμων εἶμαι πάντοτε ὄλων τῶν σκέψέων σου, Διερμνεύς καὶ ὀδηγὸς πιστὸς τῶν πράξεών σου. Ἄνευ ἐμοῦ ὡς ἀνθρώπος δὲν δύνασαι νὰ ζήσης, Οὐδὲ τιμὰς ἢ χρήματα ποτὲ νὰ ἀποκτήσης. Τίς εἶμαι; Ἄν προσέχης, Σημεῖον ὅτι μ' ἔχεις.

ΛΥΣΕΙΣ

τὸν ἐν τῷ προηγούμενῳ τεύχει. Αἰνιγμάτων καὶ Προβλημάτων Αἰνίγματος 639. Αἰνίγματος 640. Ἡ Σάτυρα. Τὸ λεμόνι.

Προβλήματος 641.

Τὸ πηδάλιον ἐκρέμουν οἱ ἀρχαῖοι στὸν [καπνόν, Ὅταν ἐπιπταν τὰ φύλλα κ' ἦρχετο βαρὺς [χειμῶν, Καὶ ἀτάραχοι τὸ κύμα ἐβλεπον ἀπὸ τὴν [γῆν Ν' ἀγριεῖν καὶ ν' ἀφορίζῃ στῶν ἀνέμων [τὴν πνοήν. Κ' ἐγὼ τῶρ' ὑπεργηρόσας, τῶν θορυβῶν [ζῶ μακρὰν Καὶ τὸν ταραχῶδη κόσμον ὡς ἀπλὴν βλέ- [πῶ σκιάν. Ἐπαυσα πεζὰ νὰ γράφω, ἔπαυσα νὰ στι- [χουργῶ, Καὶ κινῶ τὸν κάλαμόν μου μόνον ὄπως [Σ' εὐχθῶ.

Σημ. Οἱ στίχοι οὗτοι ἐγράφθησαν παρὰ τοῦ Σπυριδωνος Τρικοπέτη πρὸς τὴν ἀνεύθυν αὐτοῦ Κυρίαν Ἑλένην Ν. Μαυροκορδέτου, εἶναι δὲ οἱ τελευταῖοι στίχοι, ὅς αὐτὸς ἐγραψεν.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ.

Τὸ ἐν σελίδι 143 τοῦ Ἐσπερον (θ' στήλῃ) αἰνίγμα δέον νὰ φέρῃ τὸν ἀρ. 639 καὶ οὐχὶ τὸν ἀρ. 638, ὡς κατὰ λάθος ἐσημειώθη. Σ. τ. Α. Ἐλευσιν. Τὸ 638 ἡ ἐν Μακροβίῳ τῆς Ρουμανίας κ. Ἀλεξάνδρος Γούσης τὸ 637. 638 ἡ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Ν. Ν. τὸ 637. ἀνώγειος ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ 641 ἡ Κυρία Παρίκλεια Α. Ραετοπούλου ἐν Πειραιῇ.

Διευθυντὴς καὶ ἐκδότης: I. Περβανογῶος Ἐν Ἀθήναις, ὄδος Ὀμήρου 8

ΕΣΠΕΡΟΣ

Σύγγραμμα περιοδικόν έκδιδόμενον δις τοῦ μηνὸς μετὰ εικόνων ἐν Ἀθήναις.

Τιμὴ ἐτησία καὶ προπληρωτέα | Ἐν Ἑλλάδι δρ. 40
| Ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φρ. 40 (χρ.)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΔΕΚΤΑΙ

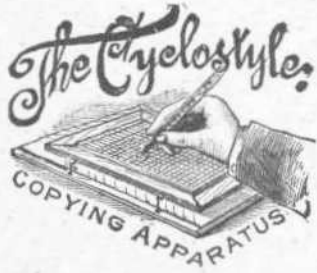
- α'. Ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ « Ἐσπεροῦ » ὁδὸς Ὀμήρου ἀρ. 8.
- β'. Ἐν τοῖς Καταστήμασιν Ἀνέστη Κωνσταντινίδου ὁδ. Ἐρμού.
- γ'. Ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ Καρόλου Βίλμπεργ ὁδὸς Ἐρμού.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Τιμὴ καταχωρίσεως ἐν τῇ σελίδι ταύτῃ, εἰς 4 στίλας διηρημένῃ, 50 λεπτὰ τὸν στίχον.
Διεύθυνσις ΕΣΠΕΡΟΥ ἐν Ἀθήναις ὁδὸς Ὀμήρου ἀριθ. 8.

Ἐν ταῖς διαφόροις πόλεσιν, ἐν αἷς ὑπάρχουσιν εἰδικὸι ἀντιπρόσωποι τοῦ « Ἐσπεροῦ » αἱ ἐγγραφαὶ γίνονται παρ' αὐτοῖς, ἐν αἷς δὲ πόλεσι δὲν ὑπάρχουσιν τοιοῦτοι, ἀποστέλλεται τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς κατ' εὐθείαν εἰς τὴν Διεύθυνσιν ἢ διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἢ διὰ συναλλαγμάτων ὀψεως ἢ καὶ διὰ γαλλικῶν, ἀγγλικῶν, ῥωσικῶν καὶ αὐστριακῶν χαρτονομισμάτων.

ΤΟ ΚΥΚΛΟΣΤΥΛΟΝ

Νεώτατον σύστημα πρὸς ἀντιγραφήν καὶ πολλαπλασιασμὸν ἐπιστολῶν καὶ ἐγγράφων, πωλούμενον παρὰ τῆς Γενικῆς Ἑταιρίας ἐν Λονδίῳ φερούσης τὸν τίτλον **The general copying Apparatus Co. Ltd. London 16, 18 Queen Victoria Street.** Τὸ πρακτικώτατον τοῦτο μηχανήμα εἶνε διαφ. τιμῶν ἀναλόγως τοῦ μεγέθους.

Σχήμα 8 ^{ov} 22 1/2 × 15	ἑκατοστέρμ.	φρ.	35
» 1 ^{ov} 27 1/2 × 21 1/2	»	»	45
» 1 ^{ov} 33 1/2 × 21 1/2	»	»	50
» 2 ^{ov} 35 × 25	»	»	55
» 2 ^{ov} 41 × 35	»	»	70

Τὸ αὐτὸ κατὰστημα προμηθεύει καὶ τὰ διάφορα εἶδη τοῦ χαρτοῦ, μελάνην, κονοῦλια κτλ. Διὰ τοῦ συστήματος τούτου δύναται τις ἐν βραχείῳ διαστήματι νὰ ἔχη χεῖρα ἀντίγραφα μιᾶς ἐπιστολῆς ἢ ἐνὸς ἐγγράφου.

ΥΔΩΡ ΤΗΣ ΚΟΛΩΝΙΑΣ EAU DE COLOGNE

Τὸ ἀρίστον τοῦτο ἀρωματικὸν ὕδωρ πωλεῖται ἐν Κολωνίᾳ ἐν τῷ γνωστῷ καταστήματι **Jean Maria Farina** προμηθευτοῦ διαφόρων Αὐλῶν. Εἶναι τὸ καλλίτερον καὶ εὐθινοτέρου τῶν ἀρωματικῶν.

ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΑΙ ΟΜΟΛ. ΤΟΥ ΟΛΛΑΝΔΙΚΟΥ ΛΕΥΚΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ.

Ἐφιστάμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν καὶ ἐν γένει τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῶν Λαχειοφορῶν ὁμολογιῶν τοῦ Ὑλλανδικοῦ Λευκοῦ Σταυροῦ ἐκδοθέντων δυνάμει Βασιλικῶν Διαταγμάτων τῆς 3 Ἰουνίου 1886 καὶ 1αννουαρίου 1881 καὶ 10 Ἰουνίου 1887. Αἱ ὁμολογιαὶ αὗται: θὰ μετάρχουν 134 κληρώσεων, αἵτινες γενήσονται τρεῖς τοῦ ἔτους ἤτοι τὴν

1^η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, 1^η ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ, 1^η ΑΠΡΙΛΙΟΥ κτλ. κτλ.

Ἐνώπιον δύο ἀντιπροσώπων τοῦ Ἑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, ἐνὸς Συμβουλευτοῦ καὶ τοῦ Δημοσίου. Δίονται τὴν νῦν γενέσει.

ΦΡΑΓΚΩΝ **400.000** ΧΡΥΣΩΝ

1 Βραβεῖον ἐκ 200.000 Φραγκῶν	14 Βραβεῖα ἐκ 50.000 Φραγκῶν
4 Βραβεῖα ἐκ 100.000 Φραγκῶν	21 Βραβεῖα ἐκ 30.000 Φραγκῶν
3 Βραβεῖα ἐκ 60.000 Φραγκῶν	83 Βραβεῖα ἐκ 20.000 Φραγκῶν

Τὸ ὅλον 350.000 Κέρδη διὰ 350.000 Ὁμολογιας.

Τὸ εἰσὸν κέρδος, μεθ' οὗ ἐκάστη ὁμολογία μέλει ἀφεντικῶς νὰ κληρωθῇ, εἶναι φράγκα 30 σήμερον, καὶ μέλλει νὰ ἀνέλθῃ ἄλλῃλο διαδόχως ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος εἰς 50 φράγκα, τοῦθ' ὅπερ σημαίνει ὅτι πᾶσα ἀπόβλητα τοῦ κεφαλαίου εἶναι ὅλος ἀδύνατος.

Πωλοῦμεν πᾶσαν πρωτότυπον ὁμολογίαν, φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν ἀντὶ 28 φραγκῶν συμπεριλαμβανομένης πᾶσης δαπάνης.

ΔΕΚΑ ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ ΣΤΟΙΧΙΣΟΥΝ 270 ΦΡΑΓΚΑ ΜΟΝΟΝ.

Ἀδιαπλοικητος Ἀσφάλεια.

Ἀποθεματικὸν κεφάλαιον ἐκ 2,450.000 φιορινίων ἤτοι περίπου 6,000.000 φραγκῶν εἰς χρεώγραφα τῆς πᾶσης ἀσφαλείας ἀποδίδοντα τόχον ἐτήσιον 4% κατετέθησαν παρὰ τῇ Ὑλλανδικῇ Τραπεζῇ **Banque Néerlandaise** ἀποκλειστικῶς ὡς ἀσφάλεια καὶ ἐγγύησις ὄλων τῶν ὁμολογιῶν.

Αἱ κληρώσεις ὑπ' οὐδένα λόγον δύνανται ν' ἀναβληθῶσιν. Ἐπειδὴ ἡ ὑπεριτίμησις τῶν μετοχῶν τούτων εἶναι σχεδὸν βεβαία καὶ ἀφεντικῶς δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ διατηρήσωμεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον τὰς προνομιουχθίας τιμὰς καὶ τοὺς ὄρους. Παρακαλοῦμεν ἄρα τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας ὅπως εὐαριστηθῶσι νὰ διαβιβάσωσι τὰς διατάγας αὐτῶν ὡς ταχίον.

Αἱ αἰτήσεις ὁμολογιῶν ὀφείλουσιν νὰ συνοδεύωνται διὰ τοῦ ποσοῦ εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια, ταχυδρομικὰ ἐπιτάματα, ἐπιταγῶν, ἢ ταχυδρομικὰ γραμματόσημα πᾶσης χώρας. Δεχόμεθα γραμματόσημα Ἑλληνικὰ ἀντὶ δραχ. 1.30 τὸ φράγκον. Ρουμανικὰ **Lei** 1.05 τὸ φράγκον. Βουλγαρικὰ καὶ Σερβικὰ φρ. 1.10 δι' ἑν φράγκον.

ΑΠΕΥΘΥΝΤΕΟΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ: „**MONITEUR AUTRICHIEN**“ à VIENNE (AUTRICHE).